ADAMUS® SAINT-GERMAIN

Szárnyak Sorozat

1. Shoud
2017. augusztus 5,

CRIMSON CIRCLE

ADAMUS® SAINT-GERMAIN

1. Shoud
Elhangzott a Bíbor Körben 2017. augusztus 5-én, *Louisvilleben, Coloradoban (USA)*

Főszerepben:

Adamus® Geoffrey Hoppe csatornázásában
asszisztens: Linda Hoppe

Kérjük, terjessze szabadon ezt a szöveget, teljes egésszében, ezen megjegyzésekkel együtt, nem kereskedelmi jelleggel, díjmentesen. Minden egyéb felhasználás írásban jóváhagyandó Geoffrey Hoppe, Golden, Colorado által

Kapcsolatok megtekintése a www.crimsoncircle.com weboldalon

© Minden jog fenntartva. 2017. Geoffrey Hoppe
Golden, Colorado USA 80403

A magyar változatot fordította: Telegdi Ildikó
A magyar változatot szerkesztette: Thomázy Tímea

Élet Központ
www.eletkozpont.co.hu
www.centrodavida.com

Shaumbra fotók

További fotók megtekintése itt

LélekForrás
SoulSource

Hallgassa meg ennek a Soudnak az audioját, vagy nézze meg a videoját angolul itt Shoud online.

Adamus® Saint-Germain

1. Shoud

FONTOS MEGJEGYZÉS: Ez az információ talán nem számodra készült kivéve, ha teljes felelősséget vállalsz az életedért és a teremtéseidért.

* * *

Vagyok, Aki Vagyok, Professzor Adamus Saint-Germain.

Drága barátaim, a mai összejövetelünk, ami a Szárnyak sorozatunk legelső darabja, lehet, hogy egy kicsit rövidebb lesz a szokásosnál.

LINDA: (Egy ajándék tasakot vesz elő). Ez egy Shaumbra ajándéka neked….

ADAMUS: (félbevágja): Ne most! A mai Shoud lehet, hogy egy kicsit rövidebb lesz a megszokottnál. Ma nem vagyok valami jó kedvemben!

LINDA: Azt látom! Ó! (a közönség reakciója: - Ó!)

ADAMUS: És nem vagyok másnapos.

Egyszerűen csak nem vagyok jó kedvemben! Máris elmagyarázom, de egyelőre hagyjuk a vidámságot és a viccelődést, ahogy ezt elkezdjük! Vegyünk egy jó mély lélegzetet! (Adamus mosolyog a közönség reakcióin)

Ahogy már mondtam, nem vagyok valami fényes kedvemben. És ezt máris elmagyarázom. De még mielőtt belekezdenék, tudni szeretném – és Linda, kérlek vidd körbe a mikrofont…

LINDA: Most Blavatsky-t csatornázod? (nevetés)

Ember vagy Mester?

ADAMUS: Ki az, aki ma itt van? Ki van ma itt? Az ember vagy a Mester? Kérlek, vidd körbe a mikrofont!

LINDA: Jó, rendben.

ADAMUS: Ki van ma itt? Ahogy már mondtam, ma nincs valami jókedvem, kissé zsémbes vagyok. Helló Edith!

LINDA: Valóban?

ADAMUS: Mi történik? (kisebb nevetése)

EDITH: Helló jóképű! Szeretlek.

ADAMUS: Múlt éjjel miattad nem tudtam aludni.

EDITH: Jó.

ADAMUS: De nem a panaszkodásod miatt, hanem a sok édes beszéded miatt. Nos Edith, ma ki van itt? Edith, az ember, vagy a Mester?

EDITH: Mindkettő.

ADAMUS: Mindkettő. És milyen megoszlásban?

EDITH: 95% a Mester, és 5 % az ember.

ADAMUS: (úgy tesz, mint aki fulladozik ettől, amin a közönség nevet) Nos, ezt most filmre vesszük a későbbi megtekintés esetére. Jó. Miért van itt a Mester?

EDITH: Azért, hogy tanuljon valamit tőled.

ADAMUS: Nincs mit tanulni. Semmit nem kell tanulni. 18 év, több, mint 200 Shoud, elegendő tartalom a sok tanfolyamból ahhoz, hogy az megtöltsön 22 könyvet. Mester, nincs mit tanulni. Miért vagy itt? Mondtam már, hogy ma nem vagyok túl jó kedvemben.

EDITH: Valóban. Adnál egy tippet?

ADAMUS: Nem! (nevetések) Ha a Mester jelen van, annak az égvilágon semmiféle tippre sincs szüksége.

EDITH: Nos, csak azért vagyok itt, hogy téged hallgassalak. Ezen kívül nem tudok mit mondani.

ADAMUS: Jó. Jó. Vagyis lényegében nem jó.

Kérem a következőt! Ki van ma itt? Tudni akarom, hogy ki van ma itt: - a Mester vagy az ember? Igen.

PATTI: Itt vagyok, a Mester. ADAMUS: Itt vagyok.

PATTI: Igen.

ADAMUS: És ez egy inkább ember vagy egy inkább Mester? És milyen mértékben?

PATTI: Inkább Mester.

ADAMUS: Inkább Mester. És hány százalékban? Milyen arányban?

PATTI: 95 %-ban.

ADAMUS: (megint fulladozni kezd, amin Patti hangosan felnevet) Nincs ott hátul egy berregőtök a makyós válaszra? – Még hogy 95 %! És akkor Mester, mi szél hozott ide?

PATTI: A táncolás.

ADAMUS: A táncolás. Akkor miért nem táncolsz?

PATTI: De táncolok.

ADAMUS: Nem rossz válasz. Elfogadom.

Kérem a következőt! Ki van ma itt? Az ember vagy a Mester? Milyen felirat van a pólódon?

NAZAR: (férfi) Hivatalosan is benne vagyok Sart „baszd meg” klubjában.

ADAMUS: Nem értem. Tudod folyékonyan beszéltem hét nyelven…(Nazar demonstrálja, hogy a pólóján a „baszd meg” felirat áll, ha egy bizonyos módon hajtogatja a pólót, amin néhányan nevetnek)

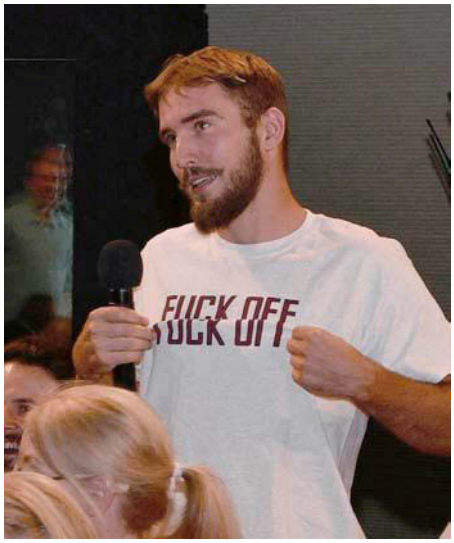

NAZAR: Köszönöm Sart! (még több nevetés)

ADAMUS: Ezzel csak tetézed a problémámat, a bajaimat. Egyébként sincs ma jó kedvem, de ettől csak még rosszabb lett. Mit mond ez neked?

NAZAR: Ez a póló?

ADAMUS: Igen.

NAZAR: Hogy őszinte legyek, ez az új mottóm az életre.

ADAMUS: Ez a mottód.

NAZAR: Igen.

ADAMUS: Oké, és ezt most a Mester vagy az ember mondja?

NAZAR: (kis szünet utána) Azt kell, hogy mondjam, hogy ez a helyzettől függ.

ADAMUS: Na igen. Jelenleg az a helyzet, hogy itt vagy te, és itt vagyok én, itt a Mester, az ember, aki azt mondja nekem…

NAZAR: Ja, hogy ebben az értelemben. Oké.

ADAMUS: Mondtam már, hogy ma nincs jó kedvem. (valaki azt mondja, hogy „a picsába!” – nevetés) És ez minden másodperccel csak még rosszabbá válik.

NAZAR: A Mester.

ADAMUS: A Mester.

NAZAR: Igen, a Mester.

ADAMUS: A Mester.

NAZAR: Egyértelműen.

ADAMUS: Ezt elfogadom. Elfogadom. De ha az ember mondta volna nekem ezt a Sart dolgot, arra nemet mondtam volna. Az embernek erre nincs se oka, se joga.

A Mester viszont egész nap megteheti. Köszönöm, hogy Mester vagy.

Kérem a következőt! Ki van ma itt? Az ember vagy a Mester? Ez még a múltkori másnaposságnál is rosszabb! Ki van itt? Az ember? A Mester?

JANE: A Mester.

ADAMUS: A Mester. Milyen arányban?

JANE: 100 %-ban. Igen.

ADAMUS: Hm! A szemed felcsillant, amikor ezt mondtad. Miért? Milyen heted volt, ami ehhez vezetett? Ember vagy Mester?

JANE: Kicsikét mind a kettő.

ADAMUS: Nagyon is mind a kettő.

JANE: Nagyon is mind a kettő.

ADAMUS: Igen. És miért van itt a Mester? Milyen okból kifolyólag?

JANE: Abból az okból, ahogy éppen most érzem magam.

ADAMUS: Hogy érzed magad?

JANE: Nyitottnak és kiterjedtnek.

ADAMUS: És ez vajon meddig fog tartani?

JANE: Pont addig, ameddig. (nevetések)

ADAMUS: Máris elmondom, hogy ez miért bosszant engem. (még több nevetés) És ennek a bosszankodásnak nem te vagy az oka, hanem én magam. Na igen, pont addig tart, ameddig. És mi lesz akkor, ha elmúlik ez az érzés? Akkor egyenesen visszazuhansz az emberiségedbe.

JANE: Igen, de most….

ADAMUS: Mit fogsz tenni, amikor ez bekövetkezik?

JANE: Valószínűleg kiborulok és sírva fakadok.

ADAMUS: Oké. Ezt elfogadom.

JANE: Igen.

ADAMUS: És azután mi történik, hogy kiborulsz és sírva fakadsz?

JANE: A Mester visszatér, amit én megengedek.

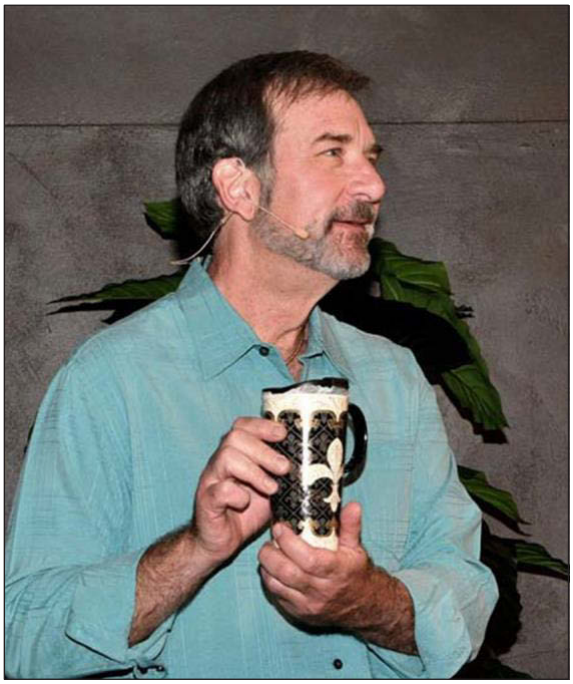

ADAMUS: Rendben. Jól van. Most akkor tartok egy kis szünetet. Mit is akartál megmutatni nekem? (kérdezi Lindától) Ti pedig csak gondolkozzatok a dolgon tovább, mert bármelyikőtök megkaphatja a mikrofont – ember vagy Mester? Mi van a tasakban?

LINDA: Augusztus 3 – Boldog Születésnapot!

ADAMUS: Akkor volt az átkozott születésnapom. Jó.

LINDA: Az átkozott születésnapod?

ADAMUS….Akkor…(kibontja az ajándékot, ami két kávés csésze) Ez csodaszép! Tényleg nagyon szépek! (néhányan tapsolnak) Fleur de lis. Akkor most énekeljük el nekem a Happy Birthday-t!

ADAMUS és a KÖZÖNSÉG együtt éneklik: Boldog szülinapot! Boldog szülinapot!

ADAMUS: Na jó, elég volt ebből ennyi! (Linda nevet)

(A közönség tovább énekel) Boldog szülinapot kedves Adamus! Boldog szülinapot!

ADAMUS: Az ember énekelt! (Linda nevet) Ezek pedig igazán csodálatosan szépek! Köszönöm.

LINDA: Nem talált! Hideg!

ADAMUS: Dolgunk van! Dolgunk van!

LINDA: Köszönöm szépen Alice! Köszönöm Alice!

ADAMUS: Köszönöm. Köszönöm szépen az ajándékot Alice! Gyönyörűek. (kisebb taps) Ma két piros pontot kaptál tőlem. Igen. Köszönöm.

LINDA: Szerintem ez azt jelenti, hogy ezzel kiérdemelte a mikrofont. (Linda nevet)

ADAMUS: Kiérdemelte a mikrofont! (nevetések) A Mester vagy az ember ül most itt? És újra csak megköszönöm ezt a gyönyörű ajándékot.

ALICE: Szívesen.

ADAMUS: Nagyon szépek.

ALICE: Te jutottál róluk eszembe. Muszáj volt megvennem.

ADAMUS: Kérhetnénk róluk egy közeli képet? Csak egy pillanat! Elvégre egy stúdióban vagyunk! (Alice nevetgél, ahogy a kamera ráközelít a csészére) Gyönyörű. Én pedig itt mosolygok a csészét tartva. Pedig nincs jó kedvem. De muszáj ehhez jó képet vágnom. Ez van. (Linda hangosan nevet a közönséggel együtt) Köszönöm. Oké. Most már mehetünk tovább. Jól van, akkor térjünk vissza ahhoz, hogy: - Ki van itt? Az ember vagy a Mester?

ALICE: Jelenleg mind a kettő.

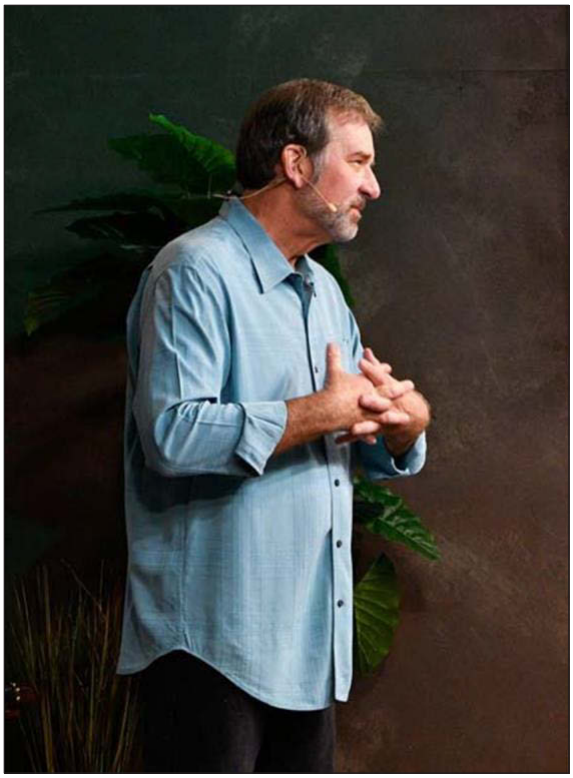

ADAMUS: Mindkettő.

ALICE: Úgy nagyjából 50-50 %-ban.

ADAMUS: 50-50 %-ban. Vagyis ez azt jelenti, hogy képtelen vagy ezt eldönteni.

ALICE: Nem.

ADAMUS: (őt utánozva) Nem!

ALICE: Nem.

ADAMUS: Fele-fele.

ALICE: Ma határozottan több van itt az emberből, mint máskor.

ADAMUS: Igen, igen. És ennek mi az oka?

ALICE: Már akkor is éreztem, amikor idefele tartottam.

ADAMUS: Mi történt?

ALICE: Bosszankodtam.

ADAMUS: Ja vagy úgy!

ALICE: Itt van ez a nagy komolyság.

ADAMUS: Neked sem volt jókedved.

ALICE: Valami nehezet éreztem.

ADAMUS: Nehezet, komolyságot.

ALICE: Nem tudom megmondani pontosan.

ADAMUS: Na igen, ez a csoport is…

ALICE: És nem hinném, hogy a Mester ezt érezné, ezért ez bizonyára az ember érzése.

ADAMUS: A csoport energiáját érezted?

ALICE: Igen, azt éreztem, hogy ez a Shaumbra.

ADAMUS: Igen.

ALICE: És nem a tömegtudatot éreztem.

ADAMUS: Igen, ezt a csoportot érezted.

ALICE: Lehetséges.

ADAMUS: Igen.

ALICE: Miért, mi történik? Itt vannak ugye Sart pólói. Azok az átkozott pólók!

ADAMUS: Emiatt persze gyűlölni fognak majd téged!

ALICE: Ha-ha-ha!

ADAMUS: Tehát egészen jól voltál….

ALICE: Én ezt vállalom.

ADAMUS: Tehát tökéletesen jól érezted magad, majd egyszer csak hirtelen „Ó, jaj, mi ez az érzés?”

ALICE: Ühüm.

ADAMUS: Hát igen.

ALICE: Igen.

ADAMUS: Valószínűleg beleéreztél abba a 2 % emberi részbe, ami ma jelen van itt.

ALICE. Ó! (Linda nevet)

ADAMUS: Oké.

ALICE: Ha-ha!

ADAMUS: Igen. Jól van. Akkor jöhet a következő, aki egyben az utolsó is.

LINDA: Van önként jelentkező? Ez egy kissé ijesztő.

ADAMUS: A stábból is választhatsz ma!

LINDA: Ó, a stábból is választhatok!

ADAMUS: Persze, persze. Ők is a részei ennek.

LINDA: Rendben.

ADAMUS: Á! Jó! Akkor ma az ember vagy a Mester van itt?

LINDA: Mark!

ADAMUS: Igen, valakinek át kell adnod a kamera vezérlését.

JEAN: Akkor gyerünk, válaszolj!

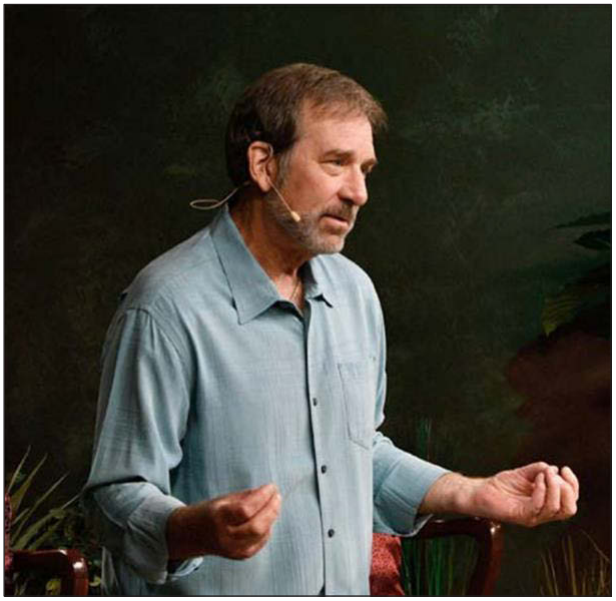

Mester van itt?

GAELON: Mind a kettőt erősen érzem.

ADAMUS: Tudom, hogy ma van a szülinapod! Akkor most közösen énekeljük el neked a Happy Birthday-t!

ADAMUS és a KÖZÖNSÉG: - Boldog szülinapot! Boldog szülinapot! Boldog szülinapot kedves Gaelon…

ADAMUS: Milyen jó is 22 évesnek lenni!

KÖZÖNSÉG. Boldog szülinapot!

ADAMUS: Jól van.

GAELON: Ez nem szükséges. Köszönöm.

ADAMUS: Hát ja, de imádtad! És akkor ez most már benne lesz a Bíbor Kör Krónikájában. Az ember vagy a

ADAMUS: Százalékban?

GAELON: Hát…(szünetet tart és sóhajt egyet)

ADAMUS: Mondj már egy számot!

GAELON: Hát, lényegében mind a kettő úgy 80%-ban van jelen.

ADAMUS: 80 %-ban.

GAELON: Igen.

ADAMUS: Nos, ezt lényegében – elfogadom. Igen.

LINDA: Érdekes ez a matekozás.

ADAMUS: Igen. Ki nyer ma? Ki fog nyerni? Jelenleg ki áll éppen nyerésre?

GAELON: Az ember azt hiszi, hogy ő nyer.

ADAMUS: Az ember azt hiszi, hogy ő nyer. Oké. Ez egy fair válasz. Egy jó válasz. Miért?

GAELON: Ezt most hogy érted?

ADAMUS: Miért az ember áll nyerésre az ember és a Mester között? Ki van jelen?

GAELON: Mert az ember nyerni akar.

ADAMUS: Mert nyerni akar. Na igen, a kis rosszaság. Oké.

GAELON: Igen. (nevetések)

ADAMUS: Jó. Jól van. Köszönöm. Köszönöm.

És akkor most elárulom nektek, hogy mitől van ma rosszkedvem.

LINDA: Jaj, ne!

ADAMUS: Azt máris elmondom, hogy két fontos dologról lesz szó ebben a Shoud- ban, ami a Szárnyak Sorozat legelső része. Tehát el fogom mondani nektek az első és a második dolgot, majd a nap végén már nem is fogtok emlékezni arra, hogy mi is volt ez a két dolog. Pedig két egyszerű dologról van szó, de valószínűleg el fogjátok azokat felejteni. De pont ezért csináljuk azokat a Shoud összefoglalókat.

Adamus rosszkedve

Azért van ma rosszkedvem, mert vannak olyan elmúlt és jövő életbeli aspektusaim, akik teljesen össze vannak zavarodva, teljes káoszban vannak, zúgolódnak velem is, meg egymással is, és ez az élet így egy hatalmas zűrzavar.

Na most – hát nem borzasztó? Olyan ez, mintha egy olyan szobában lennél, ahol a gyerekek megállás nélkül harcolnak és visítoznak, kiabálnak. Erre most biztosan azt mondjátok, hogy "De hát Adamus, te egy bámulatra méltó Felemelkedett Mester vagy, minden bizonnyal te vagy a legbámulatosabb mind közül!" – Tudom, hogy ezt mondjátok. (nevetések)

SART: És okos is!

ADAMUS: És okos is, meg minden egyéb is. És biztosan azt mondjátok most, hogy "Én azt hittem, hogy az összes problémád elszállt abban a minutumban, ahogy Felemelkedett Mester lettél."

Á! Van itt egy roppant fontos dolog. Ez nem a két dolog egyike, de ez is egy rendkívül fontos dolog! Csak azért, mert megengedted a Realizációdat, csak azért, mert testetöltött Mester vagy a bolygón, az még nem jelenti azt, hogy nem fogod hallani az aspektusaid zűrzavarát, felbolydulását. Mert ők nem a múltban vannak, hanem a jelenben. Nem a jövőben vannak, hanem pontosan itt vannak.

Ezért aztán, kedves Mester, aki most itt ülsz – aki úgy 20%-ban vagy most jelen, és sajnálom, de azt kell, hogy mondjam, hogy 80 %-ban az ember van jelen, és én itt most a Mesterhez intézem a szavaimat – tehát hallani fogod ezt a csetepatét, ezt a zajt és felfordulást, és időnként ez teljesen le fogja fárasztani a te felemelkedett fenekedet. (nevetések) És pont olyan leszel, mint egy otthon lévő anyuka, akinek üvöltöznek, visítoznak a gyermekei, te pedig a legszívesebben otthagynád őket, elmenekülnél tőlük. A legszívesebben letagadnád és elutasítanád őket, vagy pedig elküldenéd őket az Örökké tartó Táborba, ahonnan soha nem térnek vissza. (még több nevetés) És nagyon bele fogsz ebbe fáradni. Ez elég gyakori, és ezt nem kellene letagadni. Elég zajosak, nagy zajt tudnak csapni.

És akkor most elméselem nektek, hogy ez mennyire nagyon rossz tud lenni. Az éjszaka közepén fejfájásra ébredtem. Igazából nem alszom, de így jobban hangzik a történet kedvéért. Tehát felébredtem az éjszaka kellős közepén. Van egy aspektusom, aki ebben a pillanatban is a szó szoros értemében éppen sír-zokog, mert csődbe ment. – Jaj, elveszítem az összes pénzemet! Mindenemet el fogják venni. Olyan briliáns vagyok, és mégis csődbe mentem! Jaj, Istenem, kérlek segíts rajtam! – És ez nem egy vallásos életem volt, hanem a Mark Twain életem. Aki meglehetősen cinikus volt mindennel kapcsolatosan. De tudjátok, ez a cinizmus hirtelen eltűnik ezzel az aprócska csődbemenéssel. És ennek a csődnek pedig az volt az oka, hogy nem bánt valami jól a pénzzel, mert nem kezelte túl jól az energiáját. És ez egy kis segítség – a pénz mindössze energia. Azért ment csődbe, mert nem jól kezelte az energiát.

Most pedig itt sír, zokog amiatt, hogy mindenét elveszíti, de leginkább a jó hírét, a tiszteletét. A jó hírét, és az azt övező tiszteletet. Hiszen eléggé jól ismert volt. Mindenki azt hitte, hogy rengeteg pénze van, de nem tudta azt kezelni. Nem tudott vele bánni. Tehát ebben a pillanatban éppen sír: - Édes Istenem, áldott Szűz Mária és Jézus a kereszten, kérlek, kérlek, szépen kérlek benneteket, segítsetek nekem, könyörüljetek rajtam! Csak egy kis segítségre van szükségem, csak egy kis pénzre! – És kedves barátaim, mondjátok meg őszintén, nem hangzik ez ismerősen néhányatok számára? – Kérlek szépen! Bármit megteszek, ha kell gyónni is fogok. Bármit megteszek amit meg kell tennem, csak kérlek, segíts rajtam!

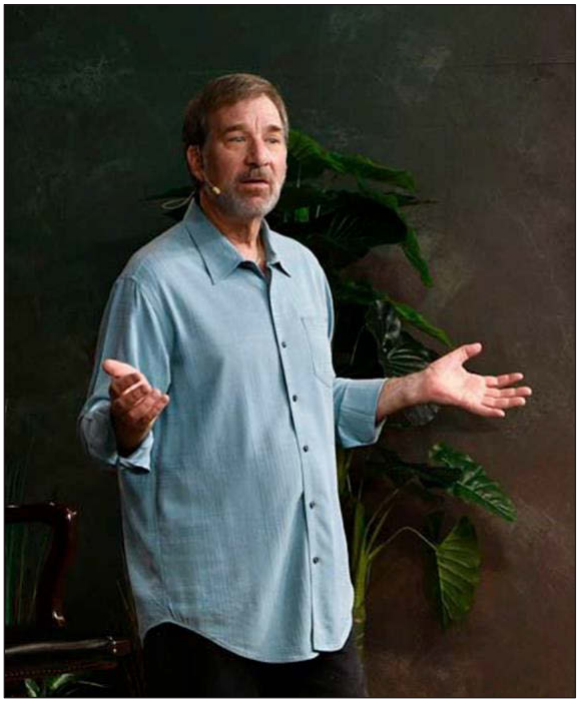

Legelőször is, ostoba Mark Twain – Istent ez nem érdekli. Isten éppen egy hatalmasat mosolyog ezen: - Nézd csak Mark Twain-t, aki Saint-Germain része – mert Saint- Germain és Mark Twain – bizony nem különállóak egymástól (nevetés) – de nézz már oda! Nézd csak mi történik!

Erre azt gondolhatjátok, hogy az öreg Mark, az ő intelligenciájával, intellektusával és cinizmusával saját magát, azaz engem szólítana – mert a kettő egy és ugyanaz – és azt mondaná, hogy "Hé, te nagy fickó, odafent! Te! Saint-Germain, aki annyira lefoglalod magad a Felemelkedett Mesterek Klubjában, akit mindenki ismer az egész világon, sőt, az egész univerzumban a nagyszerű munkádról, mi lenne, ha segítenél nekem egy kicsikét most! Mert csődbe fogok menni." – Ha megnyílt volna valamire, ami már eleve ott van benne, akkor kicsikét segítettem volna neki. Na, nem nagyon, de akkor adhattam volna neki egy rövid távú hitelt, alacsony kamattal! (nevetés) Tehát kisegíthettem volna annyira, hogy túljusson azon a kritikus időszakon. De aztán végignéztem, ahogy pár hónappal később csődbe ment, mert a valódi teremtő és a valódi Mester szabadságot ad minden egyes teremtésének és kifejeződésének. Nem ragaszkodom én Mark Twain-hez. Nem fektetek bele a mindennapos életébe. Azt ő irányítja. Igen, az én részem. Igen, az egységemnek a része, de nem próbálom meg irányítani vagy diktálni az életét.

Hát ez szinte teljes egészében úgy hangzik, mint egy szülő-gyerek kapcsolat, vagy mint egy közömbös kapcsolat. De ez egyáltalán nem így van. Ezt hívják valódi együttérzésnek. Létrehozol egy létidőt, megengedsz egy létidőt, majd szabadságot adsz neki, hogy az felfedezhessen, tapasztalhasson, hogy meglegyenek a saját történetei, miközben a Mester – aki egy kissé jobban jelen van most itt, ebben a teremben – már úgy 24%-os a Mester Jelenléte. Lassan, lassacskán halad. És ma nagylelkű vagyok, ahogy mindig.

Tehát a valódi Mester szabadságot ad minden egyes részének, és nem próbálja azokat kontrollálni, irányítani, nem próbál jót kihozni abból az életből, mert – és erre még később rátérek – ez az egész nem más, csak egy történet. Csak egy történet, és nem más.

Aztán van egy másik aspektusom is, aki szintén író – és aki tényleg az őrületbe kerget engem, és egyfolytában az agyamra megy, idegesít – mert tudjátok, hozzátok hasonlóan én is sok életet leéltem a Földön, ezért aztán jól ismerem az emberi zajokat – az ember összes nyafogását, panaszkodását, félelmét és aggodalmát (valaki ásít egyet), ásítását és minden mást is – az álmosságát. Amikor bejön a Mester, akkor az ember elálmosodik. És ez rendben is van.

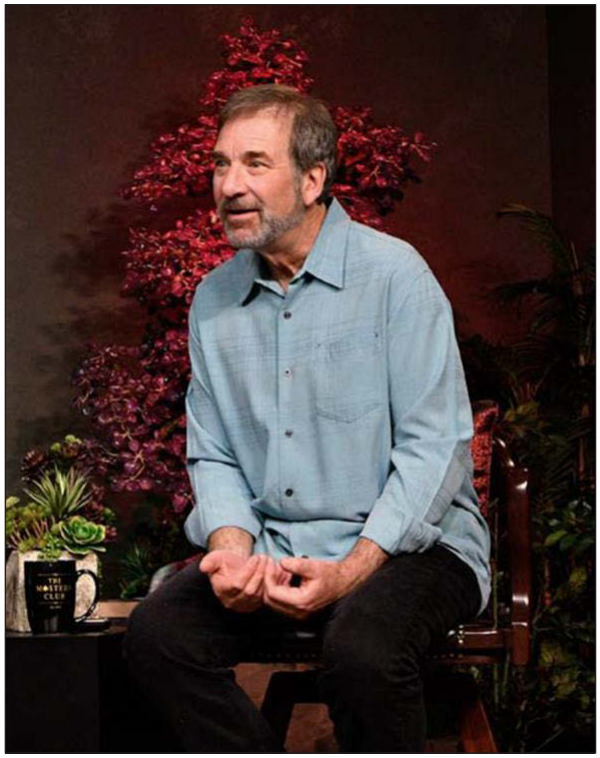

Szóval itt van nekem ez a másik író aspektusom. Tudjátok, van ez az affinitásom az írókkal kapcsolatosan, és elég sok életet éltem íróként. És ezt a másik írót Shakespeare néven ismeritek. Shakespeare. Hát ez az író egy királyi seggfej. Ami alatt azt értem, hogy rengeteg sok stresszt és problémát okoz nekem

Na persze azt gondolnátok, - hogy mivel ő a valaha élt legnagyszerűbb drámaíró – hogy ez az aspektus nagyon nyugodt, békés, de ez egyáltalán nem így van. Ez az aspektus – akit szinte már nem is akarok a sajátomnak tekinteni, de azt hiszem ebben az ügyben nincs választásom – tehát ennek az aspektusnak nem tetszenek a saját írásai. Én erre meg azt mondom! – Nem mindegy? Pénzt keresel vele. Az emberek köréd sereglenek. Több ezer éven keresztül fennmaradsz a történelemben ismert személyként. A darabjaidat nyaranta elő fogják adni a parkokban csak miattad – te meg itt nyavalyogsz nekem? – Mert egyfolytában mást sem tesz – Nyavalyogsz? – Azért nyafog, mert nincs megelégedve az írásaival. Nem tetszenek neki a saját írásai! Szerintem ez sok kreatív emberre igaz. Létrehoznak valami fenségeset, aztán meg nem tetszik nekik, ki tudja miért. Nem akarják azt nyilvánosságra hozni, vagy azt gondolják, hogy az nem elég jó, és hogy többet kellett volna rajta dolgozniuk.

Shakespeare azért nincs megelégedve az írásaival, mert azt gondolja, hogy a közönség kedvére tesz az írásaival, és nem a saját szívének kedvez velük. Mert ő igazából nem ilyen színdarabokat akart írni – mondom én – de attól mégis működött ez a dolog. Hatalmas tömeget vonzott magával. Híressé tette őt, és továbbra is híressé fogja őt tenni. Tehát most éppen egy belső érzelmi zűrzavart él meg magában – A szívemből kellene írnom, ahogy ezt egy igazi költő tenné? Vagy pedig kereskedelmi célokból kellene írnom, ahogy ezt most is teszem?

Pedig ez olyan egyszerű, ahogy mondom: - Kedves Shakey, (nevetés) tedd meg mind a kettőt! Akkor írd álnéven a többi művedet, ha attól tartasz, hogy a közönséged ezt nem értené meg, vagy hogy ez összezavarná őket. Írj akkor álnéven erről! Írj a szívedből! – De nem – ő benne dagonyázik ebben a saját maga által magára vett érzelmi, pszichológiai dilemmában, és egészen őszintén szólva, már nagyon belefáradtam ebbe az egészbe.

Ja, és persze nem szólít engem. Nem szólítja Istent. Ez az egész arról a belső, sérült íróról szól, aminek teljesen a megszállottjává vált, és ez megállás nélkül csak így megy.

És nekem ugye állandóan szól ez az összes zaj, és még ti gondoljátok azt, hogy az életetek nehéz? Aztán van egy másik aspektusom is. Ő az eredeti „lenni vagy nem lenni" aspektus, ha hiszitek, ha nem. Ó, nem Shakespeare tollából származnak az eredeti szavak. Hanem a Platóntól. „Lenni vagy nem lenni" – Nagyon filozofikus ez az egész…annyira tele van….dolgokkal.

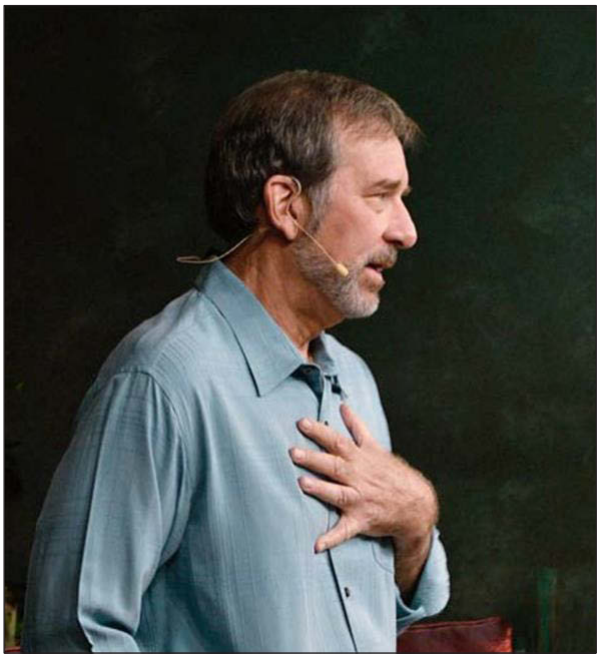

Platónt tartják a mai, nyugati társadalom megtervezőjének, megalapítójának, annak ellenére, hogy nagyon régen élt. Jelenleg ő is tele van konfliktussal. Nagyon filozofikus tud lenni.

Tudjátok, amikor azt mondom nektek, hogy bármit mondhattok, kivéve azt, hogy „nem tudom" – annak az az oka, hogy már rettenetesen elegem van Platónból. – „Nem is tudom. Lenni vagy nem lenni. A világ fekete. A világ fehér. – És ezzel teljesen az őrületbe kerget engem, a Felemelkedett Mestert. És még azt hiszitek, hogy nektek milyen kemény ez, azt hiszitek, hogy problémáitok vannak, de nekem itt van ez az összes múltbéli és jövő életbeli aspektus, akik megállás nélkül egyre csak panaszkodnak, és folyton-folyvást a dilemmáikban dagonyáznak.

Miközben éppen ide tartottam a stúdióba a Felemelkedett Mesterek Klubjából, és elkezdtem meghallani a ti panaszkodásaitokat, a ti problémáitokat, a ti dilemmáitokat, és az életetekben zajló konfliktusokat az emberi részetektől persze, nem a Mestertől. És áruljátok már el nekem, szerintetek ki csap nagyobb zajt – az ember vagy a Mester? Hát az ember. Az ember szeret elakadni, megrekedni, beragadva lenni. És ez tényleg, tényleg, tényleg így van. Nézzétek csak meg Shakespeare-t! Hát nem szeretnétek mind Shakespeare lenni? Hát nem akarnátok ekkora hírnévre szert tenni a történelemben? Ő pedig csak ott ücsörög – Jaj, hát nem a szívemből írok, hanem a közönség igényeit elégítem ki az írásaimmal. – Kussoljál már! Akkor írjál a szívedből! – Hát ez ennyire egyszerű.

És tudjátok, amikor meg szükségük lenne egy kis segítségre, egy kis szeretetre vagy egy kis energiára – na olyankor aztán nem fordulnak a saját magasabb Énjükhöz. Nem fordulnak ahhoz a Felemelkedett Mesterhez, aki ragyogóan emelkedett fel a bolygóról, nem is olyan régen. Nem. Ehelyett inkább templomba mennek. Más emberekhez fordulnak. Alkoholhoz, drogokhoz, gyógyszerekhez, és ehhez hasonló dolgokhoz fordulnak inkább. Van ez a mondásom: - Mindenhova fordulnak, csak befelé nem. Mindenhová, csak magukba nem.

Én pedig csak figyelem őt, figyelem az ő állandó, vég nélküli panaszkodását az élet összes problémájával kapcsolatosan, miközben a válasz mindvégig közvetlenül itt van. És szerintetek meg akarnak hallani engem, amikor ott vagyok mellettük? Meg akarják hallani, amikor Adamus bácsi azt mondja nekik, hogy: - A válasz nagyon egyszerű. – Nem akarják ezt meghallani. Túlságosan is jól szórakoznak a játszmáikkal.

Ezért is nincs ma jókedvem, mert mostanában nem aludtam sokat. Ismerősen hangzik ez drága Mesterek? (A közönség válasza: Igen)

És gondolj csak bele, kedves Mester, aki akár itt ülsz személyesen, akár online nézel ma minket, - hogy neked lényegében mindössze egyetlen emberi aspektussal van dolgod jelenleg. Nekem meg több tucattal! Ó! Ó! Ó! Ezért is van ma rosszkedvem. És most arra kérlek kedves Mester – aki már 27 %-ban jelen vagy itt, és ez egyre csak növekedni fog – arra kérlek téged, hogy tényleg, igazán érezz bele abba, hogy mi folyik abban a kalitkában? Mi történik a kalitkában? Mi zajlik benned?

Jó nagy zűrzavar. Óriási felfordulás. Rengeteg a nyavalygás, és az az emberi aspektus nem sok mindent tesz, nem nagyon mondja azt, hogy: - Akkor lássunk tisztán! Jöjjenek a válaszok, és essünk túl rajta! – Sok csetepaté és zsivaj megy, és ez továbbra is így lesz. Nem fog abbamaradni, mert vannak múltbéli és jövőbeli életeid, amik mind most zajlanak.

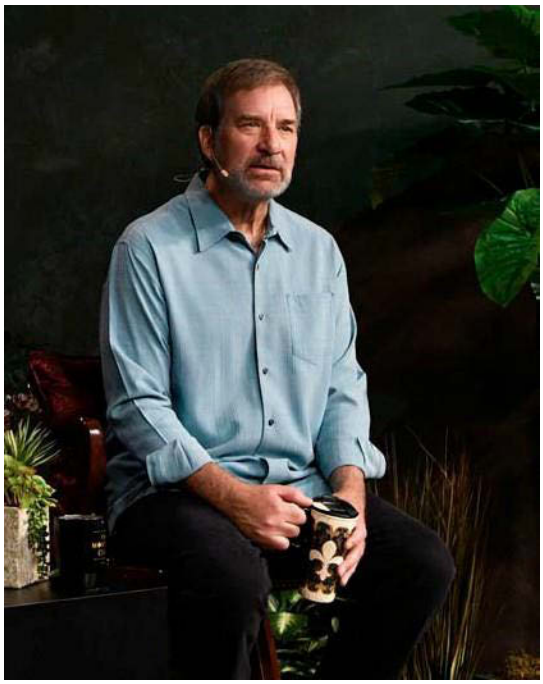

És ilyenkor az van drága Mester, hogy veszel egy mély lélegzetet! És nem ragadsz bele ebbe az egészbe! Nem veszel bele! Hanem megengeded. Megengeded. Igen. Felbukkannak majd múltbéli életek – nem csak ez az élet – hanem múltbéli és jövőbeli életek is jönni fognak – és bizony éktelen nagy zsivajt csapnak. Ekkor csak vegyél egy mély lélegzetet, és engedd ezt meg! És akkor egy ponton az egyik múltbéli vagy jövőbeli életnek majd elege lesz, és azt mondja majd: Na jó! Vagyok, Aki Vagyok – bár ezt nem igazán értem. Akkor segíts nekem Vagyok, Aki Vagyok – mert végre nyitott és megengedő vagyok. Végre készen állok arra, hogy odafigyeljek, hogy meghalljalak. – És akkor, azzal az elmúlt vagy jövőéletbeli aspektussal el tudsz kezdeni dolgozni. És ez nem tanácsadásról szól. És nem is a folyamatokról meg a feldolgozásról. Nem arról szól, hogy "Jaj, te szegény Shakespeare író!" Nem – hanem arról szól, hogy „Vegyél egy mély lélegzetet, és legyél megengedő!" – És erről a két dologról fogok ma beszélni. Ezt mondod majd nekik.

És közben pedig te, a Mester – aki már több, mint 30 %-ban vagy jelen, és talán a közvetítés végére már az 50 %-ot is meghaladod – tehát közben te, a Mester, aki jelenleg vagy – nem dolgozol azon, hogy Mesterré válj, nem próbálsz Mester lenni, hanem egyszerűen csak megengeded a Mestert – és te Mester – veszel egy mély lélegzetet és hallod azt az összes zajt, zűrzavart, felfordulást és minden egyebet, és leülsz a padra, vagy egy szép székre, és kortyolsz egyet a csodaszép csészédből, amiben remélhetőleg nem kávé van, hanem valami más, talán egy kis bor – majd veszel egy mély lélegzetet, és beleérzel minden egyes történetbe, amiben valaha is részed volt és részed lesz.

És ekkor hirtelen azt érzed majd, mintha beolajoztad volna a fogaskerekeket. Ahogy Mesterként veszel egy mély lélegzetet és egyszerűen csak beleérzel azokba a lenyűgöző történetekbe, amik

éppen most is történnek. És ekkor ez hirtelen elveszi ennek az egésznek az élét, súrlódását és a feszültségét. És akkor, pontosan úgy, ahogy ezt tegnap éjjel én is tettem, fogod magad, és veszel egy mély lélegzetet, majd hátradőlsz és figyeled a lényed filmjét. Ennyi. És nem ragadsz abba bele, mert tudod a Mester felismeri, hogy minden rendben lesz. Shakespeare elképesztő dolgokat írt. Mark Twain – szeretem az írást, és ezek is mind nyomot hagytak a történelemben. És hány létező mondhatja ugyanezt el magáról, hogy ott van vele Platón, Shakespeare és Mark Twain? Mindössze hátradőlsz, és felismered, hogy ez az egész nem más, mint óriási és csodálatos történetek.

Akkor ezt most csináljuk is meg drága Mester! Hiszen ez ennyire könnyű!

Igen, ez itt az óriási „ÉS”. Itt zajlik ez a rengeteg sok minden. A Mester nem engedi meg magának, hogy megrekedjen ebben az egészben. Sőt, a Mestert teljesen lenyűgözi ennek az egésznek a folyamatos története. Ez a következő szint. És mi ide tartunk. És ez az, amit most tesztek.

Gyorsan javul a hangulatom. Igen, azt mondjátok erre: - Hála Istennek! Az persze nem azt jelenti, hogy ma kedves leszek. Tudjátok milyen az, amikor rossz a kedvetek! Aztán meg, amikor a köd, a homály és a zűrzavar elkezd felszállni, azt mondjátok: - A fenébe! Nem akarom jól érezni magam! Jól éreztem magam a rosszkedvemmel. Ne akarj megnevettetni! Ne akarj rávenni arra, hogy mosolyogjak! – Na, most valahol éppen itt tartok. A kedvem változik, de én még szeretem azt a rosszkedvet. Ismeritek ezt? Hát persze, hogy ismeritek – jól tudom.

Én Linda egy szót sem fűzött ehhez az egészhez.

LINDA: Rejtőzködöm. (nevetés)

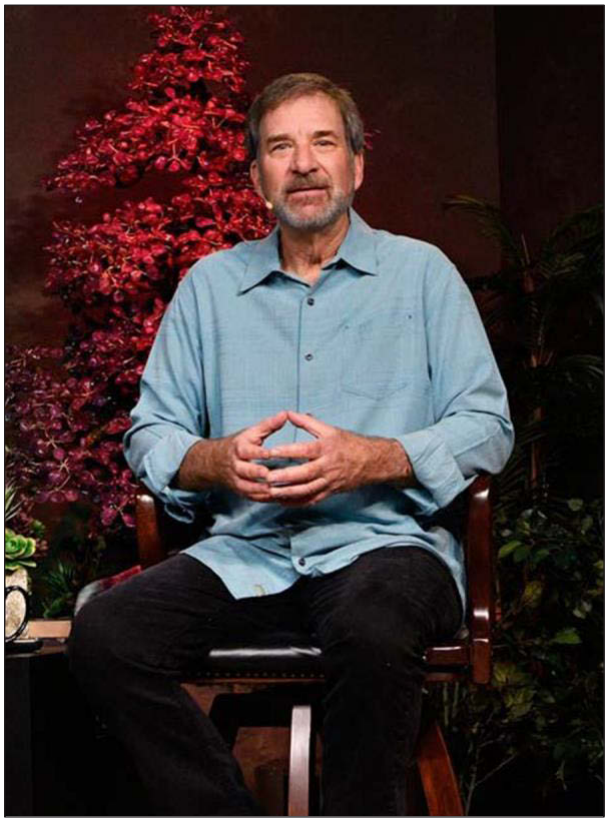

ADAMUS: Linda bujkál. Csináljunk erről gyorsan egy fotót!

LINDA: (nevetve) Linda bujkál.

ADAMUS: És még csak nem is a közönség részen van, annyira nagyon rejtőzködik. (Linda nevet)

A pókháló

Az itt ülő embernek szeretnék egy nagyon fontos dolgot elmondani. Az életedben továbbra is felszínre fognak jönni dolgok. Az embernek vannak félelmei, amik nem tűnnek csak úgy el a semmiben. Azok ott vannak, mert ezek energia lenyomatot képeznek benned. Ott vannak a félelmek, a kétségek, és azt látom, hogy megpróbáljátok ezeket a félelmeket és kétségeket legyőzni.

Vannak kihívások az életedben, és én látom, hogy te dolgozol azokon a kihívásokon. De tudod ilyenkor mi történik? Ilyenkor beleragadsz egy félelembe, egy érzelmi alapú félelembe, aminek az égvilágon semmi értelme, de az attól még akkor is ott van. A félelem csapdájába ragadsz, és ez pont olyan, mintha egy pókháló foglyává válnál. És az a pók a te félelmed, vagy kétséged, vagy bizonytalanságod, vagy bármi lehet az. És te pedig beleragadsz annak a póknak a hálójába.

A pók foglyul ejtett. Most azért küzdesz és harcolsz, hogy megmentsd magad, hogy megmentsd magad a félelem, a kétség, vagy az alkalmatlanság, vagy bármi más pókjától. Belementél a harcba. De egy dolgot máris elmondhatok neked kedves ember. Ott vagy a pók hálójában. Ami a pók területe. A pók direkt, személyesen neked szőtte azt a hálót, és azt is tudja, hogy harcba fogsz vele szállni. És jól tudod mi történik akkor, amikor a pók hálójába ragadtál, és nekiállsz harcolni – hát az történik, hogy csak egyre jobban belegabalyodsz abba a pókhálóba.

A pók szinte egy szemernyi energiát sem veszít ebben a küzdelemben. Mert nincs rá szüksége. Persze úgy tesz, olyan megjelenést nyújt, mintha ő is harcolna, csak, hogy kielégítse az embert, aki beleragadt a pók hálójába. Persze ijesztgeti az embert. De igazából ez csak egy játék, nincs mögötte semmi, mert a pók már eleve tudja, hogy elcseszted. Benne vagy a hálójában. És abban a pillanatban, ahogy hadakozni kezdesz, már véged is van, máris a pókháló csapdájába ragadtál, ahol te leszel a vacsora. (Adamus nevet)

Egyre jobb a hangulatom. Nevetek! (néhányan nevetnek) Már nevetek is! Sokkal, de sokkal jobb a hangulatom!

És mit jelent ez az egész a te emberi részed számára? Több mindent. Amikor szembetalálkozol azzal a félelemmel – ami meg fog történni – mivel itt élsz ezen a bolygón, és mert egy testben élsz – tehát amikor szembetalálod magad azzal a félelemmel vagy kétséggel, vagy legyen az bármi, mondjuk a zavarodottság “Képtelen vagyok döntést hozni! Nem tudom mit tegyek!” – Amikor ebben az állapotban vagy, olyankor menj bele az egészbe, menj rajta keresztül! Amikor azon kapod magad, hogy egyenesen a pók hálójába tartasz, és tudod, hogy ez teljességgel elkerülhetetlen, mert tudod, hogy az ott van – akkor menj keresztül rajta! Menj végig rajta! Ne állj meg! Ne kezdj el harcolni! Ne kezdd feldolgozni a problémát! Ne próbálj túljárni a probléma eszén, hiszen benne vagy a hálóban. És akkor csak beleragadsz. És ne próbálj onnan a racionalitásoddal kijutni. Ne próbálj onnan meditációval kijutni! Ne próbálj tanácsadókkal értekezni, akik majd kisegítenek téged onnan, mert ezzel nem teszel mást, minthogy őket is behozod a saját pókhálódba. Ennyi.

Amikor szembetalálod magad a félelemmel, a kétséggel, bizonytalansággal, vagy amikor az életed egy kész zűrzavar, vegyél egy mély lélegzetet, és menj rajta keresztül. Menj bele még mélyebben! Ennek emberi szempontból semmi értelme sincs, de energetika szempontból ez teljesen így van jól.

Az ember nem akar abba mélyebben belemenni. Szembetalálja magát azzal az érzéssel, megijed tőle az éjszaka közepén, és szorongani kezd minden látható ok nélkül. Ismeritek ezt. Az ember ellenáll. – Ó, a szorongás! Mihez fogok kezdeni? Át kell gondolnom ezt az egészet. És elő kell állnom valami jól hangzó kis közhellyel. Valamiféle ceremoniális táncot kell járnom, vagy bármi mást.

A hálóban vergődsz, és most harcolsz éppen, ami vicces, mert azt gondolod: - Nem, nem! Én spirituális vagyok. Szent vagyok, és mantrázok vagy bármi mást csinálok. – De ekkora már teljesen a pókháló foglya vagy. És még csak észre sem veszed. És az a pók éppen most rázza meg az öklét, majd az összes öklét megrázza –csak, hogy azt hidd, hogy ténylegesen van mivel harcolnod, pedig a lényeg az, hogy elkapott téged. A félelem a markában szorongat. A bizonytalanság csapdájában vergődsz. És kifejezetten akkor, amikor eljutsz ide a Mesterlétben és a megvilágosodásban, még mindig vannak félelmek és kétségek, te pedig azon merengsz: - Mi fog történni a gyerekeimmel? Mi fog történni a fizikai testemmel? El fogom veszíteni a józan eszemet? Mit fognak majd az emberek gondolni?

Ezek a dolgok pont olyanok, mint a téged mindenhonnan körülvevő pókok, szorongások. És te nem fogsz ezekkel harcba szállni. Nem fogod ezeket legyőzni. Mert ez képtelenség, hiszen te magad alkottad meg azokat a félelmeket. Te magad hoztad létre azokat a kétségeket. És azok jobban ismernek téged, mint te őket. Most már benne vagy a pók hálójában, és csak egyre jobban belegabalyodsz.

És akkor mit teszel? Veszel egy mély lélegzetet és megengeded magadnak, hogy teljesen és alaposan belemenj! Számodra ennek semmi értelme. Semmi. – Micsoda? Ha megengedem magamnak, hogy belemenjek egy félelembe, akkor az a félelem majd felzabál engem. – Nem, mert te egyenesen áthatolsz a pókháló közepén, és csak keresztülmész rajta. És így egyenesen keresztülmész minden félelmen, aggodalmon, szorongáson vagy dilemmán, ami éppen jelen van az életedben, legyen szó bármiről is. Veszel egy mély lélegzetet, és magadra öltöd az álmaid szárnyait, majd egyenesen keresztülrepülsz rajtuk. Nem próbálsz nekik ellenállni, nem kerülgeted őket, nem próbálod azokat megváltoztatni, nem próbálsz velük harcolni, vagy gondolkodással keresztüljutni rajtuk. Hanem egyszerűen csak felcsatolod a szárnyaidat, és már mész is. Ennyi a dolgod.

És ott van a terror pillanata, amikor egyenesen a pókhálóba tartasz, miközben rajtad vannak a szárnyaid, és azt mondod: - A picsába Adamus! Remélem igazad van ezzel az egésszel kapcsolatosan, mert éppen most megyek bele annak a kétségnek és félelemnek a kellős közepébe…-És utána mi történik?! A túloldalon találod magad. Annak az egésznek a másik oldalán kötsz ki. A pókháló az emberi tudatosságot jelenti, a te tudatosságodat. És most, hogy átjutottál a másik oldalra, visszanézel, és felismered, hogy lényegében, nem is volt semmiféle pókháló. Felismered, hogy az az összes félelem, amitől féltél, igazából nem is volt ott. Úgy értem, azokat mind te építetted fel az elméddel, az energia meződben. Te magad építetted meg őket. És most már átkerültél azok túloldalára. Minden harc nélkül, és most már itt van neked a bölcsesség édes nektárja, ami innentől már a sajátod emberként, és ami egészen eddig nem volt igazából elérhető a számodra.

Mégis mit gondoltok? Csak nem azt, hogy én magam fogom odaadni azt a bölcsesség nektárt

Shakespeare-nek és Platónnak? Ugyan már, mégis mihez kezdenének vele? Csak még jobban összecsesznék az életüket. Szóval nem. Az a bölcsesség nektár a pókháló észlelésén túl, azt meghaladva található meg. Mert az a pókháló valójában nem is létezik.

Mit akarok ezzel mondani? Azt, hogy fejezzétek be a mindennel való harcotokat! John Kuderka kijelentett valamit ma korábban, amitől még a lélegzetem is elakadt. John, és mindannyian, akiknek egészségügyi problémáitok vannak, vegyetek egy mély lélegzetet, és engedjétek azt meg, hogy legyen! Ne harcoljatok vele! Ne küzdjetek a rákkal, mert akkor pontosan a pók hálójában vagytok. Hanem menjetek át rajta! Vegyétek magatokra azokat a szárnyaitokat egy „engem ez már nem érdekel" típusú pillanatban, és haladjatok keresztül rajta. Nem harcolsz a rákkal, hanem egyszerűen csak áthaladsz rajta.

Olyan ez, mint a megengedés. És bármi is történjék, teljesen mindegy, hogy az ember mitől fél – még több ráktól, esetleges haláltól, attól, hogy nem elég jó teremtő ahhoz, hogy megteremtse az egészséget – teljesen mindegy, mitől fél az ember, menj keresztül rajta Mester! És amit az egésznek a túloldalán találsz, az a bölcsesség. És ne azzal a hozzáállással menj rajta át, hogy közben a gyógyulást vagy bármi mást keresed! Azért haladsz rajta keresztül, mert ez többé már nem a tiéd. Már nem birtoklod. Nem harcolsz, nem küzdesz vele. Semmi ilyesmit nem teszel.

Bármilyen probléma is van az életedben, legyen az akár egy régi gyermekkori érzelem, ami folyton felüti a fejét – az azért jön fel újra és újra, mert folyamatosan játszadozol vele. Valamit, amin nem voltál képes keresztül dolgozni magad – nem dolgozod fel, nem folytatsz vele folyamatokat. Nem teszed ezt. A feldolgozás és a folyamatok a pók desszertjeként szolgálnak. És akkor a pókháló foglya vagy, ahol folyamatokon mész át, és ezzel csak még édesebbé teszed magad a pók számára. Ilyenkor csak feldolgozási cukormázt helyezel magadra, amivel csak arra vársz, hogy az a pók felfaljon téged. Ennyi az egész. Nem végzel semmiféle feldolgozást, nem mész át semmilyen folyamaton. Nem gondolkozol rajta. Nem intellektualizálod. Hanem felcsatolod a szárnyaidat, és egyenesen keresztülmész rajta. Ennyi az egész.

Már nincs helye a harcnak semmiben. Nem maradt már helye a harcnak. Hallj meg engem ember, mert ma rossz a kedvem! Halld meg, amit mondok! Amikor eljutsz ide, erre a pontra, itt már nem harcolsz semmivel. Egyébként is mivel hadakozol? A társadalom betegségeivel? Vagy magaddal és a gyengeségeiddel? Mivel harcolsz? A fénnyel és a sötétséggel? A maszkulinnal és a femininnel? Lennétek szívesek megtenni, hogy abbahagyjátok a hadakozást az isteni feminin és a pöcsfej maszkulin között? (nevetés) Az az állandó harc… köszönöm. (némi taps) Már nagyon belefáradtam

ebbe! Ugyanúgy belefáradtam ebbe, mint a saját aspektusaimba! Shakespeare-be, meg Platónba, meg az összes többibe, akik megállás nélkül csak nyavalyognak és panaszkodnak. Én ebbe már rettenetesen belefáradtam, és nektek is bele kellene már ebbe fáradnotok. Mert ez egy harc. Egy küzdelem. Ez egy pókháló, és te a foglya lettél. Most nevetsz. Egész jó voltam, ugye? (Adamus nevet) Hát igen, ezt a dolgot előre el kellett próbálnom.

Hol is tartottam? A rosszkedvemnél. Lépjünk túl rajta! Nincs harc! Nincs harc az ember és a Mester között! Nincs harc közted és a földönkívüliek között! Nem harcolsz Donald Trump-pal! (páran nevetnek és tapsolnak)

KERRI: Valóban!

ADAMUS: Ó, hát sok ember így reagál erre, hogy valóban…pedig olyan jól éreztem ettől magam! Nincs harc! Amikor eljutsz erre a pontra, akkor többé már nincs helye a harcnak, és ez különben is egy jó dolog. De a helyzet az, hogy ti a harchoz, a küzdelemhez vagytok hozzászokva. Ahhoz szoktatok hozzá, hogy erősnek kell lennetek még akkor is, amikor gyengék vagytok. A csatákhoz, a küzdelmekhez vagytok hozzászokva, Kerri. (Adamus nevet) Mert tudod Kerri, az a csatázás…

KERRI: Micsoda?!

ADAMUS:….csak arra jó, hogy segít megszilárdítani a személyiségedet. Ne add oda neki a mikrofont! (nevetések) Ez itt most egy egyirányú beszélgetés.

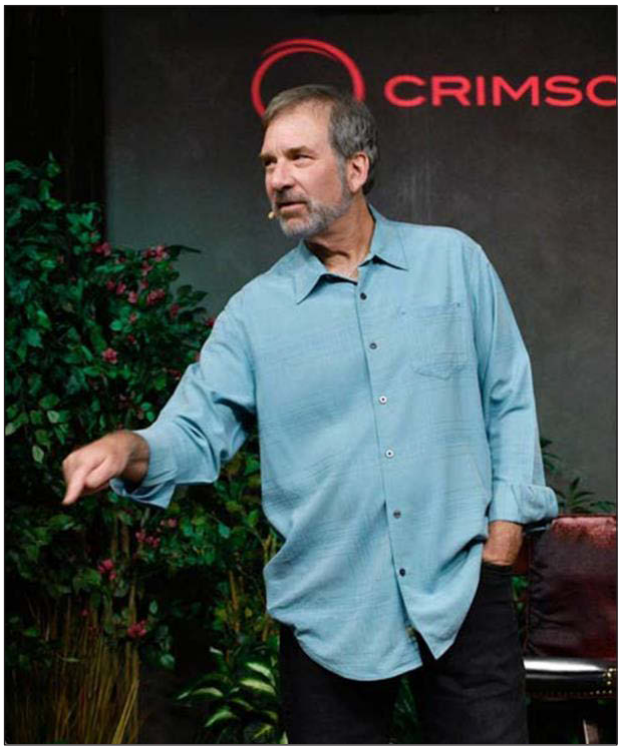

KERRI: Már letettem a kardomat. Nincs igazad.

ADAMUS: Köszönöm.

KERRI: Már vége van.

ADAMUS: Köszönöm. Jó.

KERRI: Az életem megváltozott.

ADAMUS: Köszönöm.

KERRI: Ezt most komolyan mondom.

ADAMUS: Jó. Jó. Megváltozott.

KERRI: De zselében még le tudlak győzni. (nevetés) (amerikai zselatin porból készült édes desszert)

ADAMUS: Ki tudnánk ezt vágni? Tegyünk úgy mind a ketten inkább…mint akiknek rossz a kedve, és ezért le akarsz győzni engem Jell-O-ban!

KERRI: Igen!

ADAMUS: És akkor az… (még nagyobb nevetés)

KERRI: Igen, mindig.

ADAMUS: Jól van. Akkor most térjünk vissza….egyébként köszönöm az elterelést. Egyre jobb lett a kedvem, de most megint visszasüppedtünk. Most úgy nagyjából 24 %-os a Mester arányunk. (nevetések) De ez lehet még jobb!

Tehát nem harcolsz a rákkal, a szegénységgel, semmivel. Nem harcolsz semmivel.
Megértetted, ember? Fejezd be a harcot!

Képzeljétek bele magatokat egy kicsit az én helyembe! Aki ugye a Mester. Ez a te megvilágosodott éned, és mit mondanál annak az embernek, aki éppen most megy keresztül a maga dilemmáin, az összes nyomorúságán meg szenvedésén, és azt mondja: - Ó! Nem kaptam méltányos bánásmódot! – Ó, kussoljál már! Vagyis „lépj már túl rajta!" Csatold fel a szárnyaidat, menj bele a félelmeidbe, menj bele a rossz gyerekkorodba, vagy legyen szó bármiről is! És tudom, hogy ez teljesen a rossz dolognak hangzik. És ez azért van így, mert egészen eddig rosszul csináltátok ezt az egészet. Harcoltatok és küzdöttetek a dolgokkal. És aztán, miután 40-50 évet leéltetek a bolygón, ilyeneket mondtok: - Mekkora haladásra tettem szert! Milyen messzire jutottam! – Micsoda? Innen ide?! Ez lenne a haladás?! Mert tudod soha nem fogsz nagyon messzire jutni, mert az a pókháló bizony elég terjedelmes, hatalmas.

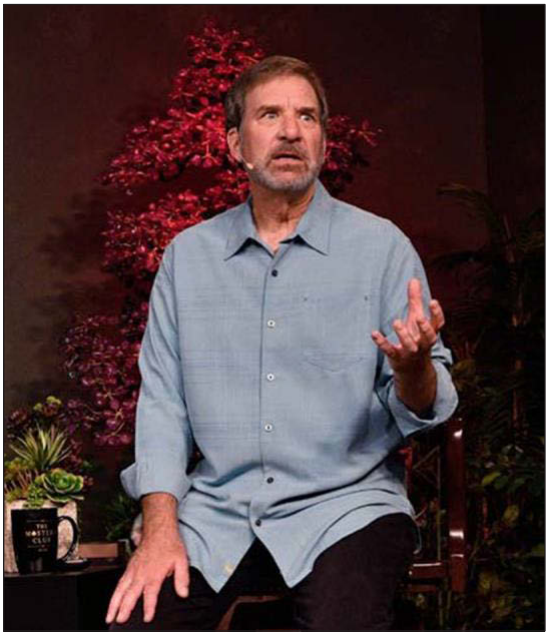

És az a pók továbbra is csak játszadozni fog veled, és elhiteti veled, hogy eljutottál valahová. És az a pók egyre csak várni és várni és várni fog. Elkap egy pár más legyet is a hálójában, és közben pedig csak ezt mondogatja: -Eljön hozzám. Úgyis eljön hozzám. – Aha!

Tehát veszel egy mély lélegzetet! Amennyiben egy régi érzelmi sebről van szó mondjuk egy partnereddel vagy bárkivel, és az a felszínre jön, akkor csak figyeld meg magad, mert ha megfigyeled magad, akkor látod, amikor ez a felszínre bukkan, és azt mondod: - Ja, ez egy régi emlék. Ó! Rossz ember vagyok, mert nem lenne szabad ilyen gondolatokat gondolnom! – Kussoljál! Csatold fel a szárnyaidat, és menj ezen keresztül! Csak öltsd magadra a szárnyaidat, és lépj túl rajta! És az egésznek a másik oldalán megleled a bölcsesség nektárját. Ennyi az egész.

Csatold fel a szárnyakat, és menj keresztül rajta

Tehát ez az első dolog, amit ne felejtsetek el: - Fel a szárnyakat és menj keresztül rajta! Ez borzasztóan hangzik, de… (nevetés) Én így beszélek ezekről a dolgokról. Mondtam már, hogy ma nincs jó kedvem! Nincs nekem időm arra, hogy mindent szépen költőien mondjak el nektek. Vedd fel a szárnyakat, és menj át rajta! Menj keresztül a betegségeden, az önbecsülés hiányodon. Fel tudjátok fogni, hogy mennyire belefáradtam már Shakespeare nyavalygásaiba? Folyton azzal jön: - Az írásaim…-Ugyan már! Menj már keresztül ezen! Nincs nekünk itt már időnk erre, hogy az ember magára vett nyomorával játszadozzunk! És ezt most nagyon egyértelműen mondom: - Ezeket a dolgokat az ember saját magára szabja ki! Mert ezt nem a társadalom teszi. Sőt, nincsenek a Föld belsejében élő létezők, akik ezt tennék veletek. Engem nem érdekel milyen sok a földönkívüli, de nem ők teszik ezt veletek. Ezt ti teszitek magatokkal, az ember teszi ezt magával….és szinte már-már valami fura, különös örömet leltek ebben. Akkor most már egyszerűen csak lépjünk túl ezen, jó? Rendben. Jó.

Akkor most vegyünk erre egy mély lélegzetet! Egyre jobb a hangulatom.

Vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Nagy, kövér történet

A következő pedig a második dolog: - Ez az egész egy történet. Egy hatalmas, nagy, felhizlalt történet. Ennyi az egész. Az életed, az emberi életed nem más, mint egy jókora, felhizlalt történet. Semmit nem kell tanulnod. Nincsenek leckék, amiket bárki is rád akarna kényszeríteni. Nincsenek – ha hiszed, ha nem. És el akarod hinni, hogy ez az létidőd – vagy bármelyik másik – nagyon komoly és annyira nagyon különleges, és ott van benne az a sok tanulás. A lószart! Ez az egész egy történet, és ennyi az egész. Egy nagy, kövér emberi történet.

Tudom én, hogy az emberek nem szeretik ezt hallani. Ők ezt nem akarják hallani, és nagyon komolyan akarják venni mondjuk a spiritualitásukat. És én sokkolni szoktam néhány embert, ha hiszitek, ha nem. Azért sokkolom őket, mert mi nem fogjuk ezt olyan komolyan venni. Hanem könnyedén fogjuk fel ezt az egészet, játszani fogunk, és jól fogunk szórakozni, eltereléseket alkalmazunk, és egyszerűen csak felöltjük a szárnyainkat, amivel keresztülmegyünk ezen. Mi ezt egész egyszerűen megcsináljuk.

Ez borzalmasan hangzik! Szükségem van egy új szerzői jog tulajdonosra! (nevetés)

LINDA: Oké, akkor mi is volt az első dolog? (még nagyobb nevetés, Adamus is nevet)

ADAMUS: Kicsit jobb már a kedvem. Veletek meg az a helyzet, hogy úgy 37 %-ban van jelen a Mester. Haladunk.

Ez az egész emberi élet nem más, csak egy történet. Az én létidőim – Shakespeare, Platón, Mark Twain – mind csak történetek. És nem volt azokban az életekben semmi, amit meg kellett volna tanulniuk, és ez ebben a szabadság. A megkönnyebbülés.

Nem azért jöttetek ide, hogy bármit is tanuljatok. Persze úgy tettetek, mintha azért jöttetek volna, hogy valamit megtanuljatok. Úgy tettetek, mintha rossz karmátok lenne. Úgy tettetek, mintha rengeteg sok előző életetek lenne. Egyébként pedig ezek az elmúlt életek folyton csak veszekednek egymással! Itt van nekem Mark Twain, ott meg Platón, akik egyfolytában csak veszekednek egymással, és ebben a pillanatban éppen Mark Twain áll nyerésre, mert Platón elképesztően unalmas egy alak. Tényleg döbbenetesen unalmas. Olvassátok csak el egy-két írását, és majd jókat ásítotok rajtuk. És nagyon komolyan vette ezt az egészet. Soha nem rúgott be, és számomra ez azt jelenti, hogy addig nem vagy angyal, amíg nem voltál részeg. (nevetés) Muszáj lerészegedned, mert különben túlságosan merev vagy mindennel kapcsolatosan. Túlságosan komolyan veszel mindent.

Ez az egész egy történet. Egy bámulatos történet. Egy érzelmes történet, és ezt jó értelemben mondom. Egy szívbe markoló történet. Egy gazdag történet, de akkor is mindössze egy jó nagy, kövér történet.

És ez a hatalmas és kövér történet azt gondolja magáról, hogy ő áldozat, és hogy az élet kemény, és hogy tényleg nagyon meg kell dolgoznia azért, hogy bármire is szert tehessen, és hogy ezen a módon tér majd vissza valamihez – isten tudja mihez. A Mester pedig itt ül, és csak figyel. Figyelem Platónt – te jó ég – és ez nem más, csak egy történet. És van egy-két betegsége. Most ebbe nem kívánok belemenni, mert az már egy családi show lenne. De vannak neki betegségei. (nevetések) Tudjátok nem akarok itt gusztustalankodni a lábgombáról, vagy valami másról. Ő pedig folyton csak azt hajtogatja: - Jaj nekem! Jaj szegény fejemnek! Mert itt van ez a dolog. – Azt hiszi, hogy ez valami hatalmas nagy lecke a kozmosz részéről, én pedig nem győzök lekiabálni neki, hogy „Hé, Plat! Semmi ilyesmiről nincs szó! Csak lábgombád van. Mi lenne, ha szappanos vízzel megmosnád a lábaidat? Csodát tenne!” (még több nevetés) De, nem, ő ezen az egészen szeret elfilozofálgatni. Próbál rájönni ennek az egyetemes jelentésére, a jóra és a rosszra, a gomba és a nem gomba dualitására. (még nagyobb nevetés) Én pedig azt mondom, hogy „De ez csak…” (Linda felemeli Adamus csészéjét, és belekukkant, hogy megnézze mi van a csészében – amit nagy nevetés követ. – Hát igen. Ez csak egy történet. Ennyi és nem több.

Az emberi létidőitek nagyon beleragadtak saját magukba. Tényleg. Nagyon komolyan veszik magukat és az életüket. Most egy pillanatra legyél a Mester, aki itt ül. Ott ülsz egy padon, vagy valahol, és vedd már szemügyre egy kicsit az életedet! Nézd már meg ezt az emberi történetet! Ez esetleg a csatázás története? Vagy az elnyomott fél története? Vagy a téged senki sem ért meg története? De ez csak egy történet, oké?

Ember, állj meg most itt egy pillanatra, és értsd meg, hogy ez csak egy történet. Nincs végjátéka. Se nem nyersz, se nem veszítesz benne, mert ez nem más, mint egy hatalmas, kövér történet. És ha végre valahára a Mester ezt el tudja juttatni az embernek, és tudatja vele, hogy ez „nem számít"! Ez nem egy verseny. Nem próbálod kiérdemelni a mennyországba való visszajutásodat. Semmi ilyesmiről nincs szó!

Amikor a Mester képes itt ülni, venni egy mély lélegzetet, és iszogatni egy kis kávét vagy ki tudja mi a fene van ebben a csészében – és csak megnézni ezt a temérdek sok múltbéli és jövőbeli életet – ne feledkezzetek meg erről – hogy a jövőbeli életek is itt vannak – és azt mondani, hogy ez az egész csak egy nagy, felfújt történet. És mit teszel? Elkezded ezt emberiesíteni. Azt mondod, hogy- „Mit is nézzek ma? Melyik életet fogom ma lejátszani az 5K-s TV-men? Melyiket nézzem ma?" Szeretettel és együttérzéssel természetesen, de úgy, hogy nem próbálok beleavatkozni az életébe. Nem próbálok semmit megváltoztatni, csak annyit mondok, hogy „Ez csak egy nagy, felfújt történet, és nem több annál."

És amikor az ember is elkezdi ezt érezni, amikor elkezdi ezt felfogni, és felismerni, hogy egész idő alatt azt hitte, hogy valami magasrendű létezők őt figyelik, tudod, az istenek, meg a többi isten, meg a temérdek sok isten, meg a demagógok, meg az istennő istenek, meg ki tudja még kik….tudod, ez egy mókás játék. Az ember végig azt hiszi, hogy valakik figyelik őt, és szinte már egy előadást ad elő az istenek számára. „Ide nézzetek! Áldozat vagyok. Hátrányos helyzetben születtem. Nézzetek csak rám! Ostoba vagyok. Nézzetek csak ide! A spirituális utamat taposom." Olyan ez, mintha csak színházban lennél. Mindig azt hiszed, hogy ez egy előadás.

De ha egyszer sikerül meghallania a Mestert, aki azt mondja, hogy „ Hé, ez csak egy nagyra felfújt történet!" (nevetések) Nem számít. Fejezd be! A legtöbbször még csak nem is nézem ezt, mert ez egy unalmas történet. Új verziója egy régi történetnek. Ugyanaz a történet, mint az előző életben, és az azt megelőző életben. Szóval még csak nem is nézem. Nem érdekel! – Nem érdekel Platón! Persze, jól ismert, híres vagy, de ez engem akkor sem érdekel! Olyan ez tudod, mint ha egy szappanoperát néznél, mikor Platónt nézed! (még több nevetés) És az emberek tényleg ezt nézik?! – Nem nem fogok csatornát váltani, hanem tovább fogom ezt nézni! – Cauldre most azt mondja, hogy olyan ez, mint egy nőknek szóló romantikus vígjáték. – Valami szórakoztatót fogok nézni, mert ez az egész egy nagy, kövér történet. – Ennyi.

Vegyél egy jó mély lélegzetet Mester! Már 47 %-os a Mester Jelenléte. Ó, már majdnem ott vagyunk. Szerintem a merabh még feljebb viszi a jelenlétet.

Vegyél egy jó mély lélegzetet drága Mester!

Váltsál csatornát, és kapcsolj át a jelenlegi emberi történetedre. Ez valami western film? Egy „lőjük le őket, bumm-bumm, fehér kalap. fekete kalap" féle forgatókönyv?

Ez a létidőd egy nagy western film, vagy talán egy földönkívüli sci-fi? Hát, a legtöbbetek számára az. (Adamus nevet) Vagy csak egyetlen hatalmas elme utazás? – Nahát! Mi ez? Földönkívüliek, plusz dolgok a többszörös univerzumokból, ahol az ember mindennel megküzd, és a végén legyőzi azt a hatalmas földönkívülit. Ez a te életed? Egy hatalmas sci-fi?

Vagy pedig az a – nem tudom ezt hogy hívják – az a szívbe markoló és szívet tépő fajta? Tudod milyen ez. Van egy jóravaló kedves ember, aki kimegy a világba, és a világ a szart is kiveri belőle. És ez a kedves, jóravaló ember – Óóó!! - ennek az egésznek véget akar vetni, majd a végén megtalálja az igaz szerelmet, vagy valami hasonlót, és akkor mindenki sír, és szól a zene. – Ez a te életed? Mert ha igen, akkor ez csak egy jó nagy, kövér történet, és nem más.

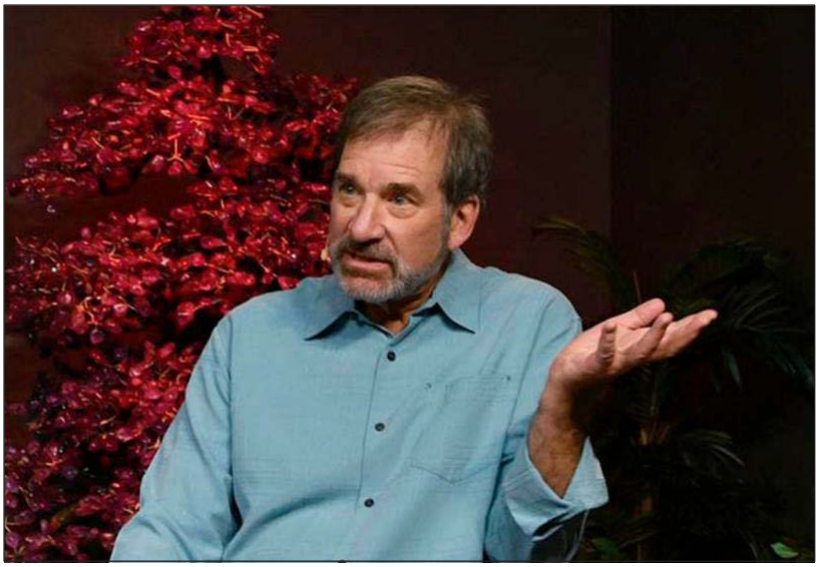

Vagy pedig ilyen híradós típusú életet élsz? Figyelem ezeket rajtatok keresztül. Bekapcsoljátok a híreket, ahol ott van az az asztal, amit körbe ül egy csomó ember, és órákon keresztül mást sem tesznek, csak vitatkoznak egymással, úgy, hogy közben az égvilágon semmire sem jutnak. És egyre csak vitatkoznak egymással. Nekem van igazam, te tévedsz. – És aztán nagyon hamar megutálják egymást. De miért mutatnak ilyeneket a hírműsorokban? Hiszen ennek semmi értelme. Ez a te életed története? Egy hatalmas íróasztal, ahol mindenki nyakra-főre csak vitatkozik egymással, és senki nem jut sehova. Ez a te életed története?

Vagy a te életed inkább egy megelevenedett rajzfilmre emlékeztet? (nevetések) Egy életre kelt rajzfilm. Ami elég vicces, elég könnyed. Igazából soha senki nem sérül meg, mert nem is emberek, hanem rajzfilm figurák. Vagyis nem számít, ha jön egy gonosztevő, és fejen vág téged, amitől szétloccsan az agyad, mert két perc múlva már minden rendben van, az agyad helyreállt, hiszen te nem is ember vagy, hanem egy rajzfilm figura. Ilyen életet élsz?

Vagyis azt szeretném megkérdezni, hogy jól érzed ebben magad? Nem igazán törődsz a következményekkel: - Ez csak egy nagy kövér rajzfilm, amiben élek. Én magam tervezem. Én írtam. Én írtam a forgatókönyvet. Azt még nem tudom, hogy milyen irányt vesz a történet, de ez különben is csak egy rajzfilm. – Akkor talán jól is érezheted magad benne. És akár vehetsz egy jó mély lélegzetet is, és egyenesen be is léphetsz ezzel a rajzfilmmel a Realizációba! Végül is, miért is

ne?

Vagy pedig az egész életed egyetlen hatalmas romantikus dráma? Tudod, az a fajta, amiben minden kicsit sötét és sejtelmes, és ahol valahol a háttérben hegedű hangja szól, miközben valaki éppen élete epikus élményét éli át. És aztán szerelmes lesz, megtalálja élete szerelmét, de élete szerelmét hirtelen elrabolják a földönkívüliek, az ő életének sci-fi verziójában. És akkor meg….ez az egész egy nagy dráma, egy érzelmi dráma, és tudjátok az érzelmi drámák esetében az egész családot bele szoktátok ebbe vonni – az anyát, az apát, a gyerekeket, és mindenki mást is – a kiterjedt családot. És beviszed magaddal ezt az egészet a munkahelyedre is. És aztán jön a sok-sok sírás, és az összetört szív, a sok szívfájdalom. Az Isten szerelmére, kapcsold már ki! Mert tudod, ebben a történetben soha nincs happy end. Nem úgy, mint a rajzfilmes életben! A rajzfilmek happy end-del végződnek. De ezek a romantikus, epikus drámák soha nem végződnek jól, tudod: - Ó! – De mégis egy bizonyos módon jó érzéssel járnak. (valaki beszól:- Szappanopera!) Igen, ez az a szappanoperás dolog.

„Életünk napjai.” Mióta is megy ez a sorozat a TV-ben? (valaki azt mondja: 50 éve) Ötven éve? Hát pont egész életetekben! És eljutnak-e bárhová is ezekben a szappan operákban? És te eljutottál-e valahova ezzel? Hát tovább, mint a szappanoperákban. Na persze. Egy hatalmas szappanopera.

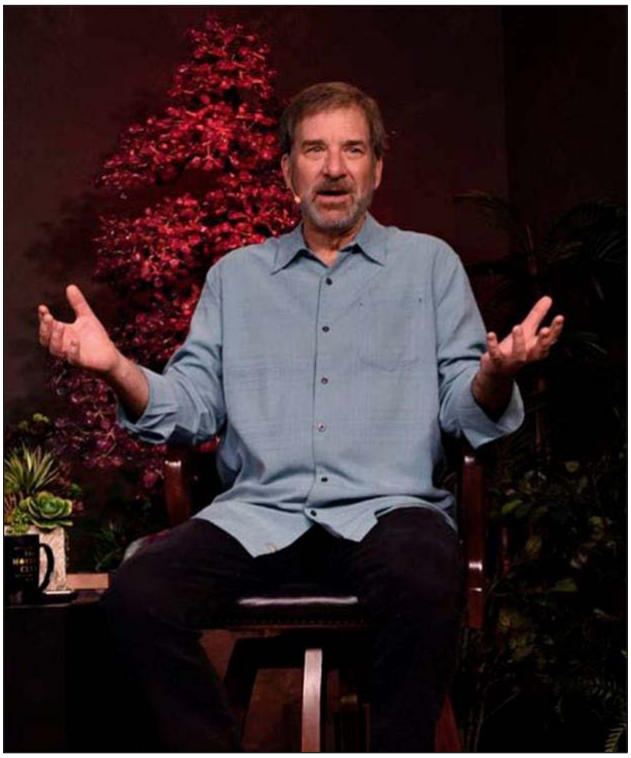

És aztán ott vannak a vígjátékok. Egyszerűen csak vígjátékok. Vannak nagyon bugyuta vígjátékok, de tudod, attól az még egy vígjáték. Nem kell rajta túl sokat gondolkoznod. Aztán vannak tényleg nagyon jó és tényleg vicces vígjátékok. Még amikor rosszkedvem is van, néha rajtatok keresztül megnézem őket, és még nevetek is rajtuk, mert viccet csinálnak az emberi élet konfliktusaiból. Az emberek nagyszerű komédiások! A mi oldalunkon nincsenek ilyen kiváló komédiások, kivéve persze engem. (nevetések) De tudjátok a mi oldalunk nem ennyire viccesek a komédiák. Az emberek csodálatosak ebben, hogy képesek nevetni saját magukon.

És ez elvezet engem a lényeghez. Az élet nem más, mint egyetlen hatalmasra hizlalt történet. Nem több ennél. Nem kapsz érte piros pontokat. Nem jár érte jobb hely a Mennyországban. És a Felemelkedett Mesterek Klubjában sem kapsz ettől jobb helyet. Ez az egész mindössze egy hatalmas, kövérre hizlalt történet. És az ember, annak ellenére, amit az emberi film mond neki, nem az ember az, aki majd megvilágosodik. Az ember pusztán csak megengedni tudja a megvilágosodást. Az ember megírhat egy kis rajzfilmet, ami tényleg életre kelhet, megelevenedhet, és ami arról szól, hogy “ Nahát, hogy mi történt, amikor magamra erősítettem a szárnyaimat, és keresztülmentem a pók hálóján, és Megengedő voltam?” – Hirtelen, ennek az egésznek a túloldalán ott volt ez a gyönyörűséges bölcsesség, ahol mindent elárasztott a tündérpor, és csodálatos zene szólt a végén,

és a végén beadott feliratok alatt is. Mert tudjátok, ott vannak azok a feliratok a filmek végén, és ebben az esetben mindenhol a te neved szerepelt. Író, rendező, producer, gyártásvezető, díszlet munkás…stb. Mind te vagy.

Tudjátok az emberek nagyon komolyan veszik az életüket. Tényleg. És el is hiszik a dolgaikat. Elhiszik azt a szart – azt a nagy, kövér történetet – és szerintem talán ettől válik az egész valamiképpen jóvá, legalábbis egy pontig – de a lényeg az, hogy nagyon komolyan veszik azt, és jól bele is ragadnak. És ezért is van az, hogy már jó ideje beszélek nektek a spirituális csoportokról. Ők a létező legunalmasabb emberek, akik rettenetesen bele vannak ragadva a saját bejáratott, megszokott útjaikba. Nagyon komolyan veszik a dolgokat, és nem nagyon tetszik nekik az, hogy mi itt nevetgélünk és jól érezzük magunkat.

Mindannyian sok életet éltetek le az egyházakban, a kolostorokban és a zárdákban, igaz? És nagyon sokat voltatok csendben, és sok nagyon komoly dolog volt ott, ahol Isten minden lépéseteket felügyelte, és ne szúrd el Kerri, mert Isten figyel téged. (nevetések) És azokban a templomokban, kolostorokban és zárdákban minden borzasztóan unalmas volt. Elképesztően unalmas volt ott az élet. Milyen filmet lehetne abból készíteni? Hát egy nagyon unalmasat. Valahogy így: - Az első hét….és csak azt látnád, hogy mindenki om-ozik, imádkozik, és gyertyát gyújt. Második hét, ugyanez: - mindenki om-ozik, imádkozik és gyertyát gyújt, meg némi füstölőt. Majd előre megyünk az időben 50 évet, és még mindig ugyanaz a látvány fogad. Most is mindenki csak om-ozik meg imádkozik. És közben végig semmi sem történt. Isten nem jelent meg. Jézus sem jelent meg, és nem is fog megjelenni. Szerintetek visszatérnie egy ilyen unalmas…

KERRI: És szex sem volt.

ADAMUS: De, az volt.

KERRI: És tragédia.

ADAMUS: Igen, igen. És tudjátok, nem azért, hogy Kerrivel folytassam, de tudjátok, hogy miért van az, hogy – és ennek szerepelnie kellene a Wikipédiában, mert ez tény. Az egy abszolút tény, de tudjátok, hogy miért humorosak a fingós viccek? Tudjátok, hogy ennek mi az oka? A fingós humorról beszélek, a szélszorulásról, amikor gáz jön ki a fenekedből. (még nagyobb nevetés) Tudjátok, hogy ez miért olyan vicces? Bár valójában nem is annyira vicces ez, ha jobban belegondoltok! Tényleg nem az, mégis mindenki ezen nevetgél itt, és online is hallom ám ezeket a kis nevetéseket. Fing! – És tudjátok, hogy ennek mi az oka? Most akkor menjünk vissza az időben úgy 600-700 évet. Ott vagy a zárdában vagy a kolostorban (nevetés), ahol senki nem szól egy árva szót sem. Mert tilos megszólalnotok. És ott ültök éppen – vagyis valójában térdeltek – és azt érzitek, hogy megőrültök. De mégis magatokra próbáljátok ezt erőltetni, hogy "Oké, akkor ezt fogom csinálni. Talán működni fog. Azt mondják, ez működik, és Isten különben is szemmel tart engem. – És csak ott ültök, miközben nagyon komolyak vagytok, próbáljátok a helyes dolgot tenni, és nagyon össze vagytok cseszve a saját történetetekben, majd váratlanul valaki fingik egyet. (ezt hangosan demonstrálja, amiben Linda is segít neki) Erre aztán mindenki felélénkül, és hirtelen valaki más is fingik egyet. És ez a legviccesebb történés egész évben! (még több nevetés) És még a főapáca vagy a vezető pap is elneveti magát ezen. Akkoriban ez volt az egyetlen humor, és ez nagyon belétek

ivódott. (még több nevetés) És veletek maradt ebben az életetekben is. Tudod milyen ez: - Erre emlékszem! A templomban néma csend volt, alig egy pár gyertya égett, amikor váratlanul a semmiből valaki fingott egyet. És mindenki körülnézett, hogy vajon ki lehetett az. – De aztán mindenkiből kitört a nevetés, hiszen mindenki fingik. Senki sem szólt egy szót sem. Mindenki fingik! És akkor elkezdtél azon tűnődni, hogy vajon mi is volt aznap az ebéd.

A nevetésen kívül az itt a lényeg, hogy ez az egész egy nagy, kövér történet. Az életed, az összes többi életed, nem más, csak egy óriási nagy és kövér történet.

És amikor nagyon komolyan veszed őket, amikor nagyon komolyan veszed magad, akkor az energia beragad, és akkor arról is elfeledkezel, hogy hová tetted a szárnyaidat, és azt is elfelejted, amit pont most meséltem el nektek – ezt a két egyszerű dolgot – és akkor megint nagyon komolyan kezded venni magad, és bekerülsz a fejedbe. Azon a ponton a pók hálójában vagy, amikor komolyan veszed magad. Csak akkor szabadulsz ki onnan, amikor veszel egy mély lélegzetet, és nevetsz azon a nagy. kövér történeteden, és felismered, hogy nem tart téged szemmel az égvilágon senki sem. Hogy nem létezik se helyes, se helytelen. Voltak olyan életeid, amik minden létező szart megéltek, és voltak olyanok is, amik könnyedén élték le az életüket, és ez egyáltalán nem számít. Tényleg nem számít.

A jelenlegi életed kifejezetten egyedülálló. Ez nem azt jelenti, hogy komolyan kellene venned! Attól kifejezetten egyedülálló ezt az életed, mert miért is vagy itt? – Hogy tanulmányozzam a megvilágosodást! – Te jó ég! Dehogyis! – Azért, hogy megengedd azt. Hogy megengedd! Hogy jól érezd magad! Azért vagy itt, hogy ezt megengedd! Ezért. És komolynak kell lenned a megengedéssel? Dehogyis! Sőt, minél többet mosolyogsz, annál inkább megengedő vagy. Igen, ezt felírhatnánk egy lökhárító matricára vagy a nagymami pulcsijára.

Azért vagy itt, hogy megengedő legyél. Ennyi az egész. Mennyire kell komolynak lenni ahhoz, hogy Megengedő legyél? Semennyire! Mennyi munkát igényel? Semennyit! De akkor meg azt érzed, hogy tényleg nem dolgozol meg a dolgokért, és akkor ebből nem lesz valami jó film. De ez cseppet sem számít! Csak vegyél egy mély lélegzetet, és legyél megengedő. Tudod, amikor képes vagy nevetni a nagy, kövér történeteden, amikor képes vagy arra, hogy végre ne vedd már magad olyan átkozottul komolyan, és befejezed azt is, hogy a válladra kell venned a világ összes terhét, és azt is abbahagyod, hogy: - Nagyon nehéz ez a megvilágosodás! – Nem nehéz. Nem nehéz. Soha nem is lett nehezének tervezve. Csak az a sok tökfej az, aki megpróbálja ezt nehéznek, unalmasnak feltüntetni, mert megpróbálnak visszatérni a

kolostorokban eltöltött néma csendben töltött napokhoz, és megpróbálnak valamiféle emberi játszmát kreálni a megvilágosodásból, pedig ez nem erről szól. És valójában nagyon is könnyű. Veszel egy mély lélegzeted, és kineveted a jókora kövér történetedet.

Akkor most igyunk egy kortyot ebből, amiről senki nem tudja, hogy mi lehet. (Adamus nevet)

Lazulj el, és engedd meg

A Szárnyak Sorozatban vagyunk, ami a mai napon kezdődött el – és ez az én történetem. Én találtam ki. Nincs nekem rossz kedvem. Szeretlek titeket. Magamat pedig még nálatok is jobban szeretem, de attól még szeretlek titeket. Dehogy van nekem rossz kedvem. Ez egy történet, és felismerhetitek – olyan ez, mint egy rajzfilm, aki felismeri, hogy:
- Akkor ma szórakozzunk és játsszunk egy kicsit! Majd bejövök, és úgy teszek, mintha rosszkedvem lenne, és harapós kedvemben lennék. Egy páran tényleg sokkot kaptatok ma tőlem. Azt gondoltátok magatokban: - Te jó ég! Ma le fogja harapni a fejemet? – Hát egyébként gondoltam rá, de, tudjátok….

Vegyél egy mély lélegzetet a saját életedben, és kezdd el magad jól érezni, mert különben tudod mi lesz? Ahogy ezt megteszed, ahogy elkezdesz játékos lenni ezzel az egésszel, abban a minutumban, ahogy tényleg ellazulsz és megengedővé válasz, akkor az energia dinamikák megváltoznak. Többé már nem azt a forgatókönyvet éled meg, ahol belerepülsz a pókhálóba, és vergődni kezdesz benne. És ez az, amikor felismered, hogy az energia áthalad rajtad. Akkor meg hogyan is tudnál beragadni? Ez az egész keresztülhalad rajtad – az idő, a tér, a pókhálók, és minden más is. Az összes félelmed, az összes aggodalmad és szorongásod, ezek mind egyszerűen csak áthaladnak rajtad. Ennyi az egész. És nagy ritkán felkeltik a figyelmedet. Igen, olyankor egy érzés járja át a testedet. És akár még egy kis zűrzavart is okozhat benned. De csak engedd meg, hogy keresztülmenjen rajtad. Ennyi az egész. Nincs ebben semmilyen harc.

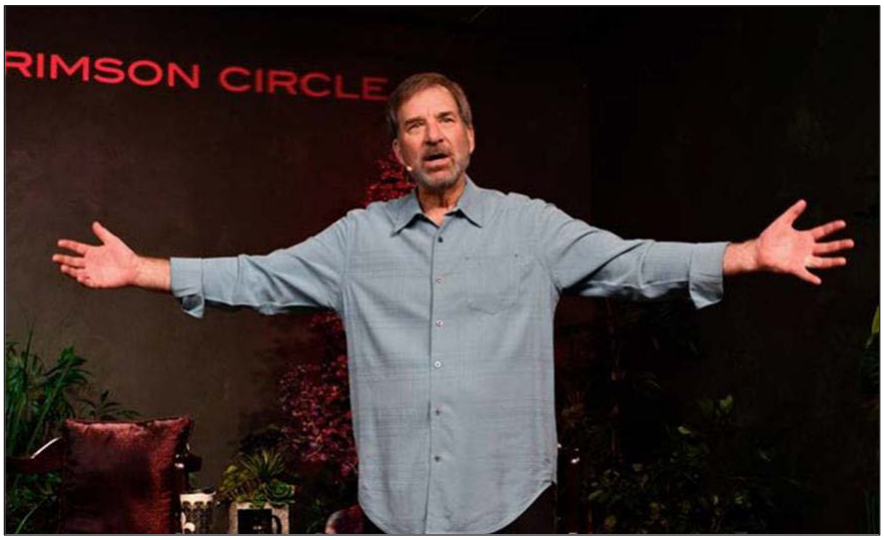

Az emberi nézőpont azt állítja, hogy bele fogsz ragadni a pók hálójába, és majd meg kell próbálnod harccal és küzdelemmel kiszabadítanod magad onnan. Na ez az ember. Ezért is kérdeztem azt rögtön az elején, hogy ki van itt ma jelen? – A Mester nézőpontja – és már majdnem 50 % -nál járunk – tehát a Mester nézőpontja pedig a következő: - Ez csak áthalad rajtam. – És igazából semmit nem kell magadra csatolnod, és semmin nem kell keresztülrepülnöd. Hanem egyszerűen csak megengeded azokat a szárnyaidat, amik már eleve ott vannak, és csak kibontod, kiterjeszted őket,

és figyeled, ahogy minden beléd áramlik, majd keresztülhalad rajtad. És akkor már csak azt fogadod el, amit te akarsz a nagy, kövér történetedhez, csak azt fogadod el, amit te akarsz a saját életedben, csak azt, amit te választasz saját magadnak, és felismered, hogy ez az egész egyszerűen csak keresztüláramlik rajtad. Ez ilyen egyszerű.

Ez a Szárnyak Sorozat a mi közösen töltött időnk 19-ik évében kezdődik, és ahogy már korábban mondtam, 200 Shoud után. És ez bizony elég sok. 33 nagy, vastag kötetnyi könyv is kijönne belőle – nem kis könyvecskékről van itt szó. Tóbiás összes tanítása, az én összes bámulatos bölcsességem, és minden, ami ezzel együtt jár – igen, bámulatos – és minden, ami ezzel együtt jár. És most vegyél még erre is egy mély lélegzetet, mert igazából még ez az egész is a te nagy, kövér történeted része. De azt kell, hogy mondjam, hogy ez egy rendkívüli történet. Rendkívüli.

Amikor évekkel ezelőtt megtörtént az átmenet, amikor Tóbiás eltávozott, én pedig megérkeztem, akkor konzultáltam erről a Bíbor Körről a többi Felemelkedett Mesterrel is. Mert hallottam már erről a csoportról, ahogy egy páran szintén hallottatok már erről, még mielőtt a részévé váltatok volna. Hallottam ugyan róla, de kissé gyanakvó voltam. Shaumbra? Kalózok? Lázadók és felkelők csoportja? És azt mondtam: - Benne vagyok. (nevetés) A többiek azt mondták, hogy legalább 2, 3 vagy 4 létidő kell ehhez. De én tudtam, hogy ez nem így van. Tudtam, hogy nagyon is készen álltok. Mindössze szükségetek volt néhány fejbekólintásra ahhoz, hogy egyenesbe jöjjetek, és hogy vegyetek egy jó mély lélegzetet, és hogy felismerjétek, hogy ez az egész nem más, mint egy jókora nagy, kövér történet. Az életed nem annyira fontos, csak az Én Vagyok számára az. És neki a történetben rejlő szépség miatt fontos. De máskülönben ne vedd már ezt olyan átkozottul komolyan, rendben?

Mit is akarok ezzel valójában mondani? Azt, hogy menj ki a világba, és élj! Élvezd! Érezd jól magad! Amikor szorongást vagy félelmet érzel, akkor ahelyett, hogy elmenekülnél előle, vagy, hogy megpróbálnál küzdeni vele az elmédben, csak engedd meg, hogy az keresztülmenjen rajtad. Engedd meg, hogy egyenesen keresztülmenjen rajtad! És fel fogod ismerni, hogy semmiféle pókháló nem létezik valójában. De abban a pillanatban, ahogy harcolni kezdesz vele, legyen szó akár a rákról, akár anyagi csődről, akár az önértékelésedről, vagy bármi másról, abban a pillanatban, ahogy hadakozni kezdesz vele, innentől kezdődően be fogsz ragadni. Sőt, lényegében ez mostantól sokkal rosszabb lesz számodra, mint korábban volt. Mivel sokkal érzékenyebb vagy, így sokkal inkább be fogsz ragadni. És ez az, amikor megállsz és azt mondod: - Mi is volt az a két dolog, amiről Adamus beszélt nekünk?

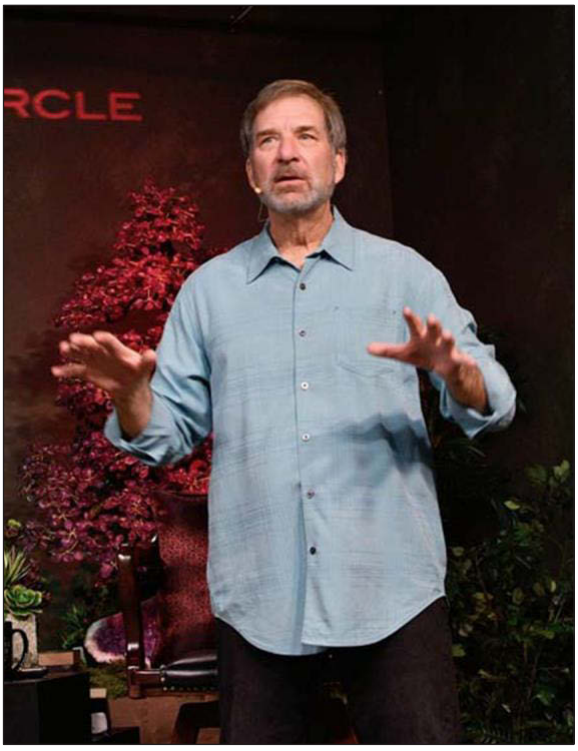

SART: Le kellett volna írni.

ADAMUS: Le kellett volna, hogy írjátok. (nevetések)

De ezért kerülnek felvételre ezek a Shoudok. Ezt a mait pénzért fogjuk adni, és nem ingyen.

Csak viccelek!

Ez egy történet, és érezd jól magad vele! Egy hatalmas rajzfilm vagy.

A Szárnyak Sorozatban fel fogjátok ismerni, hogy ezt most már egyszerűen csak meg fogjuk tenni. Rendben? Össze fogunk gyűlni egymással, jól fogjuk érezni magunkat, és kitalálok majd ilyen történeteket, hogy mondjuk rossz kedvem van. De hát hogyan is lehetne nekem valaha is rosszkedvem? De amit az életeimről mondtam, az igaz. Platón egy igazi seggfej. Soha nem képes semmit eldönteni. Shakespeare pedig folyton csak emiatt a belső döntése miatt szenved, hogy a közönség kérésére ír. Mark Twain pedig vicces alak, de időnként nagyon szkeptikus tud lenni, nagyon negatív tud lenni mindennel kapcsolatosan, de leginkább önmagát érintően. Energia problémái vannak, nem csoda hát, hogy csődbe ment. Mindezek a dolgok igazak, de ezek engem egy cseppet sem zavarnak. Veszek egy mély lélegzetet, ránézek a nagy kövér történeteikre, majd felismerem a bennük és a bennem rejlő szépséget. És azt is felismerem, hogy igazából soha nem ragadnak be a hálóba. Persze ők azt hiszik, hogy beleragadtak, pedig ez nem így van. Valójában soha nem zuhannak le és soha nem égetik meg magukat. Persze ők azt hiszik, hogy de igen, pedig valójában nem. És lényegében mindannyian a saját egységem részei.

Most, hogy kifutunk az időből – azt mondtam nektek, hogy ez a Shoud rövidebb lesz a szokásosnál – nos úgy kb. 2 perccel lesz rövidebb a megszokottnál. (nevetés) És akkor most csináljunk egy merabh-ot! Miért? Mert már belefáradtam a sok beszédbe, na meg aztán ti is belefáradtatok már a beszédembe.

Akkor vegyünk egy mély lélegzetet, és csináljuk meg a Szárnyak merabh-ját!

Vegyél egy jó mély lélegzetet, és már kezdjük is!

Szárnyak merabh

(megszólal a zene)

Most a Szárnyak Sorozatban vagyunk.

Ez azt jelenti, hogy a sok évnyi megnyílás és megengedés után, és miután humorral szemügyre vetted saját magad, végre eljutottunk arra a pontra, ahol egyszerűen csak szárnyalni fogunk. Szárnyalni fogunk, ami a kiterjedést jelenti.

Az embernek attól még ugyanúgy meg lesznek a pánikolós meg szorongásos napjai, vagy azok a napok, amikor egyszerűen csak bosszankodni fog. És ez az, amikor veszel egy jó mély lélegzetet, mint most is – és szinte hallom is, ahogy az ember ott a háttérben kiabál – és ez az, amikor veszel egy jó mély lélegzetet, és felismered, hogy ez az egész mindössze egy jó nagy és kövér történet. És ez az, amikor érzed a szárnyaidat, amit a szó szoros értelmében mondok.

Érzed a szárnyaidat!

Valamikor régebben egy összejövetelünk alkalmával már elmondtam, hogy vannak energia szárnyaitok. A hátatokon, a vállatokon, ami a testetek legérzékenyebb része. És itt most nem nagy, tollas szárnyakról beszélek, hanem a kiterjedésre, a megnyílásra való képességetekről. Egyszerűen csak veszel egy mély lélegzetet és megengeded.

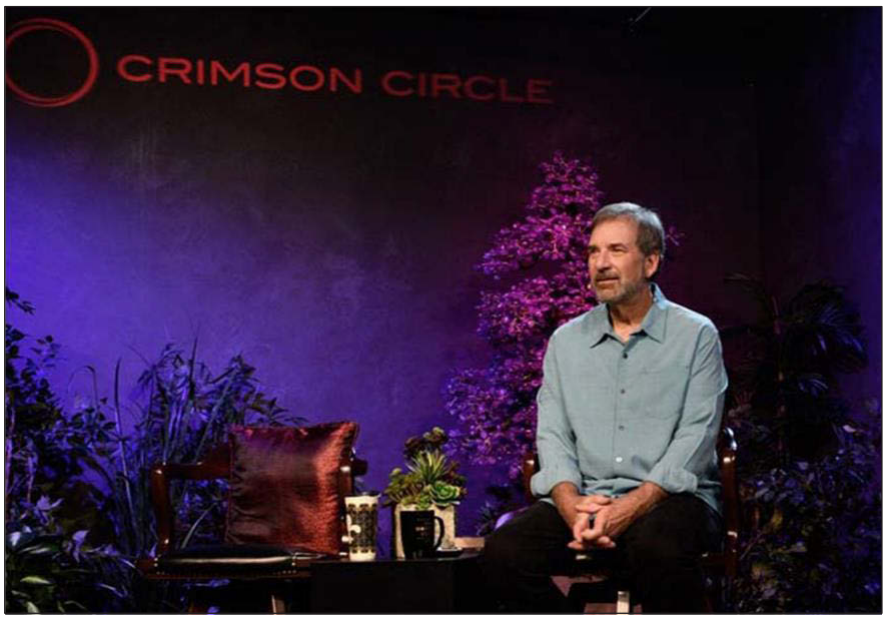

Erre azt mondjátok: - De nem tudom hogyan! – Dehogynem, tudod te azt! Ez a történet része. – Egy nap kinövesztettem a szárnyaimat, azokat a szárnyaimat, amik lehetővé tették a kiterjedésemet, és onnantól kezdve többé már nem féltem az élettől, és többé már nem féltem a repüléstől, és többé már nem tartottam magam a megvilágosodás szárnyas plafonja alatt, hanem egyszerűen csak megtettem.

Vegyél egy mély lélegzetet, és a te nagy, kövér történetedben gyere el ahhoz a fejezethez, ahol egyszerűen csak kibontottad a szárnyaidat.

Ezek a szárnyak azok, amik egyenesen keresztülrepítenek téged mindenféle félelmeden, kétségeden, minden veszélyen, minden olyan esetleges hiedelmeden, amivel kapcsolatosan nem tudsz döntést hozni, nem tudod mit tegyél. Csak érezd, ahogy ezek a szárnyak kitárulnak, és túlrepítenek téged mindezeken a dolgokon.

Igen, az itt ülő ember számára bizony lesznek szar napok. Ami csak a része ennek a nagy, kövér történetnek, és ez rendben is van. Rendben van. ÉS közben ott van a Mester a szárnyakkal. Nem próbál semmivel sem harcolni, nem próbálja legyőzni a kétséget, meg a bizonytalanságot és a félelmet. Egyáltalán semmi ilyesmivel nem próbálkozik, hanem egyszerűen csak felismeri, hogy ez az egyik ÉS a sok közül, és hogy ez csak az egyik módja a valóság sokféle észlelésének.

Ebben a Sorozatban, ebben az évben, amit együtt töltünk, tényleg elkezdtek megtapasztalni dolgokat. Ahelyett, hogy csak beszélnénk a megengedésről, megengeditek magatoknak ennek megtapasztalását. Ahelyett, hogy csak Platón módjára beszélnénk a megvilágosodásról, végre igazán megtapasztaljátok azt.

Ahelyett, hogy csak gondolkoznátok az örömön, azt valóban meg is élitek.

Néha, azok a tapasztalások, amik eljönnek hozzád ebben az évben, a frászt fogják hozni rád, mert annyira nagyon valóságosak. Úgy értem tényleg valódiak.

Néha a tudat megnyitása meg fog majd döbbenteni téged. És azon tűnődsz majd, hogy a tested vagy az elméd egyáltalán képes-e ezt kezelni? Mert a tapasztalás teljesen döbbenetes és szédítő lesz – a beszélgetésekkel ellentétben.

Igen, képes leszel azt kezelni, kifejezetten akkor, amikor veszel egy mély lélegzetet, és érzed a valódi Mester szárnyait.

Az osztályteremben folyó előadásokról rátérünk a valódi, jelentőséggel bíró, szórakoztató élet tapasztalásokra. Megváltoztatjátok a történetet, másmilyenre írjátok azt, és hirtelen a te nagy kövér történeted utolsó fejezeteiben felismered, hogy most már te is részt veszel azok megírásában. Ember, most már részt veszel a következő fejezet megírásában.

Rendelkezel annak tudásával, és érzed is, hogy nos, ott volt az a könyv, életed nagy kövér történetének a könyve, de igazából nem sok közöd vagy beleszólásod volt abba, hogy mi lett abba a könyvbe beleírva. És ez most megváltozik.

Nemrégiben a Keahak-on beszéltünk a közös létezésről. Ahol a Mester és az ember együtt létezik. És felismered, hogy tényleg nem bíztál meg magadban ahhoz, hogy megírd a következő fejezetet.

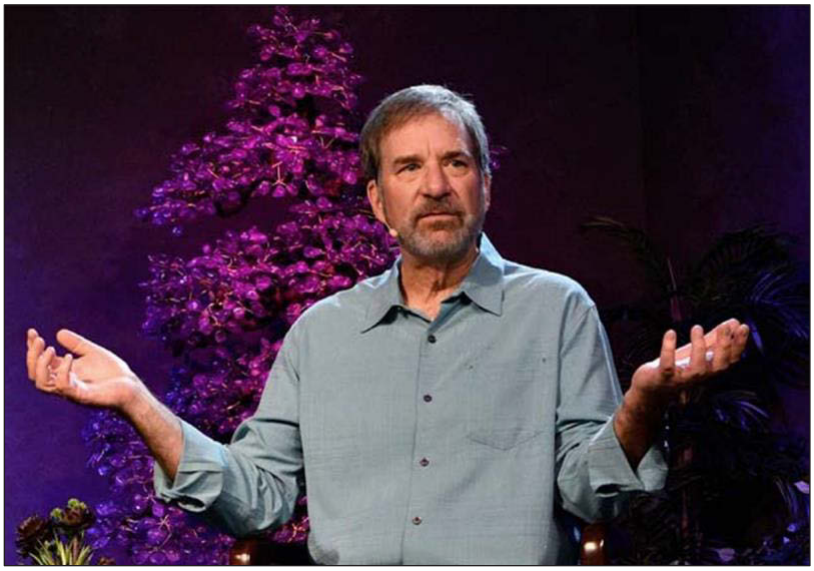

És most te, a Mester, az Én Vagyok az, aki megírja és megéli azokat a következő fejezeteket. És ezek a fejezetek a szabadságról, és a valódi élet megtapasztalásáról szólnak. Nem csak a hétköznapi élet monotonságáról, hanem a valódi élet megéléséről. És ebben rejlik a különbség. Itt most az a különbség, hogy most már te is részt veszel benne.

Tehát akkor ki ül most itt? Mi történt a merabh alatt? Hány százaléknál tartunk? Nos, a legjobban ezt úgy lehetne megfogalmazni, ahogy valaki nagyon közel járt ma ehhez – hogy 100%-ban az ember, és 100% -ban a Mester. Hiszen mind a kettő te vagy.

És a kettő nincs konfliktusban egymással. Nem arról van itt szó, hogy a 20%-os emberből megpróbálsz 80 %-os Mesterré válni. Hiszen mind a kettő te vagy. Együtt éltek. Mind a kettő te vagy.

Vegyünk egy mély lélegzetet!

Repülj át a félelmeken! Repülj keresztül a mentális kínokon, gyötrelmeken. Repülj át az érzelmi problémákon! Menet közben ne állj meg, és ne próbáld ezeket megfejteni vagy feldolgozni. És többé már ne menekülj el előlük! Csak repülj keresztül rajtuk!

És ez eleinte kissé ijesztő lesz, mert úgy fog tűnni, mintha egyenesen belerepülnél a pók hálójába. De meg fogod érteni, hogy van ennek az egésznek egy lendülete, vagy szenvedélye, energiája – szinte már egy tudatossága – szóval, hogy van ennek egy lendülete, ami egyenesen keresztülvisz téged még a legmélyebb félelmeken is. Többé már ne kerüld el ezeket, de ne is állj meg azért, hogy nekiállj feldolgozni ezeket. Egyenesen menj rajtuk keresztül!

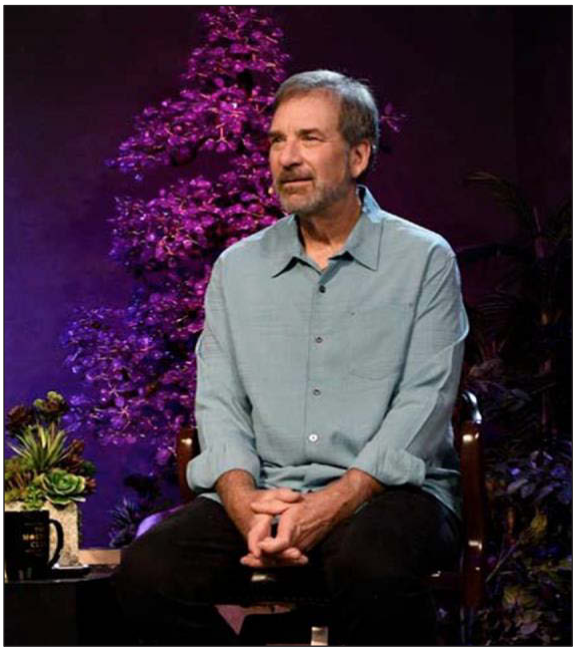

Másodsorban pedig ismerd fel, hogy ez az egész egy hatalmasra nőtt, kövér történet, de most már innentől kezdve te is részt veszel a forgatókönyv megírásában. Azért mondom azt, hogy részt veszel benne, mert a Mester ugyanúgy továbbra is meg fogja tenni a saját részét a történetben. De tudod ember, ebben most már te is részt veszel társíróként. Ez volt a két lényegi mondandóm.

Akkor most vegyünk közösen egy mély lélegzetet! Vegyünk közösen egy mély lélegzetet!

(véget ér a zene)

Eljött az ünneplés ideje, drága Shaumbra!

Elérkezett az ünneplés ideje! Tárjátok szélesre azokat a szárnyakat és kezdjetek el repülni!

És soha ne felejtsétek el azt, hogy minden jól van a ti hatalmas, kövér történetetekben! (nevetés)

Köszönöm. Köszönöm. (a közönség tapsol)

Fordította: Telegdi Ildikó – telegdi.ildiko66@gmail.com
Szerkesztő és magyar nyelvi lektor: Thomázy Tímea – timea.thomazy@centrodavida.com

CRIMSON CIRCLE

Az Új Energiás Tanítók Globális Szövetsége

www.crimsoncircle.com